

முன் அட்டை
அட்டமி நிலவு
இலக்கிய நயம்

- திருக்குறள், முத்தொள்ளாயிரம், நற்றிணை, குறுந்தொகை, பழமொழி நானூறு பாடல்கள்

படம் : ஆற்றில் பெண் குளித்து விட்டு தலை விரித்தபடி வருதல். அதை ஓர் ஆண்மகன் பார்த்தல்

கே.வி. குணசேகரம்

நூல் விபரம்

நூலின் பெயர் : அட்டமி நிலவு

இலக்கியநயம் :

திருக்குறள், முத்தொள்ளாயிரம்,
நற்றிணை, குறுந்தொகை,
பழமொழி நானூறு பாடல்கள்

நூலாசிரியர் : கே.வி. குணசேகரம்

பதிப்பாண்டு : 2012.03.25.

மொத்தப் பக்கங்கள் :

விலை :

விநியோகம் : லங்கா புத்தகசாலை
கு.டு.1.14, டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபுர,
கொழும்பு - 12

அணிந்துரை

கே.வி. குணசேகரம் என்ற பெரும் எழுத்தாளர், தனது இலக்கிய நயம் என்ற நூலுக்கு அணிந்துரை தந்து உதவுப்படி வேண்டினார். இது எனக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. இதுவரை தமிழ் இலக்கிய உலகில் யாரும் எழுத்தாதவற்றை எழுதுபவர் திரு.கே.வி. குணசேகரம். இவர் எழுதிய திருக்குறள் பாக்கள் 1330 இற்குமான கதைகள், பகவத்கீதைச் சூத்திரங்கள் 700 இற்குமான கதைகள், ஆத்திகுடிச் சூத்திரங்கள் 108 இற்குமான கதைகள், திருவருட் பயன்பாக்கள் 100 இற்குமான கதைகள், ஆசாரக்கோவையின் பாக்கள் 101 இற்கான கதைகள், வேத உபநிடதக் கதைகள், இன்பத்தை அள்ளித்தரும் இந்து மதத் தொகுதிகள் 10, திருமந்திரக் கதைகள் என்பவற்றை நான் வாசித்துள்ளேன். இவரது மேற்கூறப்பட்ட கதைகள் யாவும் எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் அனைவருக்கும் புரியும்.

சமூகத்தில் நடைபெறும் சம்பவங்களை இந்துசமயத் தத்துவங்களினூடாக அனைவருக்கும் விளங்குமாறு கதைகளாக எழுதுவதால், இந்துக்கள் சமய தத்துவங்களையும், சமய உண்மைகளையும் இலகுவாகப்

புரிந்து கொண்டுள்ளனர். சமயம் வேறு சமூகம் வேறு என்றில்லாமல் இரண்டும் ஒன்று என்று எண்ண வைப்பர் திரு.கே.வி. குணசேகரம்.

மனிதன் தோன்றிய காலம் முதல் இன்றுவரை ஏராளமான சமயநூல்கள் இயற்றப்பட்டன. ஆனால் அவையாவும் கற்றவர்களுக்கே விளங்கின. ஆனால் கே.வி. குணசேகரத்தின் நூல்கள் கதை வடிவாக இருப்பதால் எல்லோருக்கும் அவை விளங்கின. இந்து சமயத்திற்கு இதுவரை யாரும் செய்யாத சேவையை திரு. குணசேகரம் அவர்கள் செய்து வருகிறார். இந்து தத்துவங்கள் யாவும் எளிமையான கதைகளாக்கப்பட்டதால் இது வரை விளங்காதிருந்த தத்துவங்கள் யாவும் எல்லோருக்கும் விளங்குகின்றன. இது ஒரு புதிய எழுச்சியாகும். அத்துடன் அவர் ஒரு பெருங் கல்வி மான். நாவலர் நிறுவிய பாடசாலையில் அவர் அதிபராக இருந்த 1989 – 2005 ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் அவரது பாடசாலையில் எழுத்தறிவில்லாத மாணவர்கள் ஒருவர் கூட இருந்ததில்லை. 2005 – 2009 வரை அவர் கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமை புரிந்த நல்லூர்க் கல்விக்கோட்டம் இலங்கையில் தரம் 5 புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் முதலாம் இடம் பெற்றது.

இவ்வாறு கல்வியில் பெருஞ்சாதனைகள் புரிந்த குணசேகரம் இலக்கியத்திலும் இதுவரை உலகில் எவரும் செய்யாத சேவையைச் செய்துள்ளார் இலக்கிய நயத்தில் நயக்கப்பட்ட திருக்குறட்பாக்களின் உரையும், கதையும் மிகவும் சிறப்பாகவும் புதுமையானதாகவும், இதுவரை தமிழ் உலகில் யாரும் சொல்லாததாகவும் அமைந்துள்ளது. அவர் இன்னும் பல புதுமைகளை இலக்கியத்தில் செய்யவேண்டுமென அவரது குலதெய்வமான விநாயகரைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

அன்புடன்,
எஸ். வரதராசன்.

என்னுரை

தமிழ் இலக்கிய உலகில் இதுவரை எந்தத் தமிழ் அறிஞர்களும் எழுதாதவற்றை ஒரு புதிய வடிவில் எழுதி வருகிறேன். திருக்குறள் பாக்கள் 1330 இற்கும் கதைகள் எழுதி நூல்களாக வெளியிட்டேன். இப்பொழுது திருக்குறளுக்கு யாரும் எழுதாத உரையும் இலக்கிய நயமும் எழுதி வருகிறேன். இத்துடன் பழந்தமிழ் நூல்களான முத்தொள்ளாயிரம், பழமொழி 400, நற்றிணை, குறுந்தொகை, புலவர்களது தனிப்பாடல்கள் என்பவற்றிற்கு இலக்கிய நயமும், அதை விளக்கக் கதைகளும் எழுதியுள்ளேன். இவை யாவும் தினமுரசு வாரமலரில் வெளி வந்தன. புதிய வடிவையும் வித்தியாசமான

எழுத்தையும் வாசகர்கள் வரவேற்றனர். அத்துடன் நான் எழுதியவற்றை -யெல்லாம் ஒருவரி கூட நீக்காது வெளியிட்ட தினமுரசு ஆசிரியர் திரு. ப. ஸ்ரீகாந்த அவர்களின் மனவுறுதிகளைப் பாராட்டுதல் வேண்டும்.

சமூகத்தில் உள்ள பிரச்சினைகளைக் கதை மூலமாகவேனும் பலர் வெளியிட அஞ்சுவர். இந்நூலைக் கணனி மயப்படுத்தித் தந்த திருமதி. கௌசலா நாகராஜன் அவர்களுக்கும், எழுத்துப் பிழைகளைத் திருத்தித் தந்த ஆசிரியை செல்வி. ப. இறைமகளுக்கும், ஓய்வு பெற்ற அதிபர் திரு. வா. ஜெயரத்தினத்திற்கும், இந்நூலை வெளியிடும் லங்கா பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. க. இராஜேந்திரனுக்கும் நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன். அடுத்து திருமந்திரக் கதைகளுடன் சந்திப்போம்.

அன்புடன்,
கே.வி. குணசேகரம்

உயிரும் உடலும்

பாலை நிலத்தைப் பற்றியும் அதன் தன்மை பற்றியும் 'பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ' என்ற புலவர் பாடிய பாடல் இது. பாலை நிலத்தில் காதலர் பிரிவது இயல்பானது. இந்நிலத்தில் தொழில்கள் மிக மிகக்குறைவு. பாலை நிலத்து ஆடவர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை ஆகிய நிலங்களுக்குச் சென்று தொழில் செய்து தமது குடும்பங்களைக் காப்பாற்றி வந்தனர். அவர்கள் குடும்பங்களை விடத் தொழிலையே உயிராக மதித்தனர். இதனால் குடும்பங்களுக்கிடையே சண்டை சச்சரவுகள் வருவது இயல்பானது. தொழில் செய்யுமிடத்தில் தொழிலை விட்டு விட்டு வந்தால் இன்னொருவர் அத்தொழிலைக் குறைந்த கூலிக்குச் செய்து கொடுத்து விடுவார். அதன்பின் வேலை தேடுவதென்பது இயலாத காரியம். அதனால் பாலை நிலத்து ஆடவர்கள் தாம் தங்கியிருந்து தொழில் செய்யுமிடங்களை விட்டு இலகுவில் வரமாட்டார்கள். வந்தாலும் இரண்டொரு நாட்களிற திரும்பிச்சென்று விடுவார்கள். இதனால் பாலை நிலப் பெண்கள் தமது கணவன்மாருடன் அடிக்கடி ஊடல் கொள்வார்கள்.

காதலிப்போர் சேர்ந்திருப்பது தான் இன்பம். நெடு நாட்களாகக் காதலன் வருவான், தனக்கு எல்லா வகையிலும் பேரின்பத்தை அள்ளித் தருவான் என்று எதிர்பார்க்கும் காதலி, தன் காதலன் வெளியூரில் இருந்து

வந்துள்ளான் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறான். வந்தவன் கணவனானால் வீட்டுக்கு வந்திருப்பான். வந்தவன் காதலனான படியால் அவன் தோழியைக் கண்டு யாருமில்லாத வேளை பார்த்து வருவதாகக் கூறுகிறான்.

தோழியின் வாய்ச்சொற் கேட்டு மிக மகிழ்ந்த தலைவி தன் தலைவனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள். இதுவரை முன் நிகழ்ந்த இன்ப நிகழ்வுகளை இரை மீட்டுக் குதாகலித்த அவளது மனம் இனி நினைத்தவற்றை எல்லாம் நினைத்தபடி செயற்படுத்தி மகிழப் போகிறது என்பதை நினைக்க அவளுக்கு இன்பம் பெருகுகிறது. முன்பு காதலிக்கும் போது செய்தவற்றையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தாள். உடனே அவனைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற துடிப்பு அவளது மனதில் பொங்கியது. இரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள். இரவும் வந்ததது. அவனும் வந்தான். பின் நடந்தவை யாவும் இருவருக்கும் புரியவில்லை. நெடுநேரம் கூடி மகிழ்ந்தனர். அவள் “அன்பே” என்றாள்.

அவன் “அன்பே” என்றான்.

“அன்பரே, எனது உயிர் நீர்தான். இனி உழைத்தது போதும் என்னுடன் தங்கிவிடுங்கள். எமது நிலத்தில் உள்ள

சிறு சிறு தொழிலைச் செய்து உயிர் வாழலாம்.
உங்களை ஒரு கணப்பொழுது கூட என்னாற் பிரிந்திருக்க
முடிவதில்லை” என்றாள் அவள்.

அவன் சிரித்தான். “அன்பே, பொருள்தான் வாழ்க்கை.
பொருளில்லாதவன் பிணம். என்னைப் பாடும் எவ்வளவு
வசதிகளோடு இருக்கிறேன். அதனால் நீரும் மிகவும்
வசதியாக இருக்கிறீர். எமது நிலப் பெண்களது நிலை
உமக்குத் தெரியும் தானே. பொருளில்லாமையால் எலும்பும்
தோலுமாக இருக்கிறார்கள். நீர்கொழு கொழு என்று
இருக்கிறீர். அழகு பொங்குகிறது. அப்படி இருக்க
வேண்டுமானால் நாம் பிரியத்தான் வேண்டும். உமக்கு
உயிர்...” என்று அவன் சொல்லும் போது, ‘நீங்கள் தான்
என் உயிர் உங்களின் உயிர் எது?’ என்று ஆவலுடன்
கேட்டாள்.

‘எனது உயிர் தொழில்’ என்றான் அவன். அவளுக்கு
அளவுக்கதிகமான கோபம் வந்துவிட்டது. அவள்
அழகையுடன் எழுந்து சென்றாள்.

அதைக் கண்ட தோழி அவளைச் சமாதானம்
செய்தாள், “தோழியே காதலிக்கு உயிர் காதலன்தான்.

ஆனால் அந்த உயிர் தங்கும் உடம்பு எது என்று யோசித்தாயா...? காதலியின் மனம் தானே.... அதை மறந்துவிட்டாயா? உடலை விட்டு உயிர் எப்படிப் பிரியும். இதை உணராமல் கலங்குகிறாயே” என்றாள் தோழி.

“உண்மைதான்” என்று சிரித்த அவள் காதலனை நோக்கிச் சென்று கட்டித் தழுவினாள்.

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே ; வாள் நுதல்

மனை உறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்’ என,

நமக்கு உரைத் தோரும் தாமே,

அழாஅல் - தோழி, அழுங்குவர் செலவே”

ஆடவர்கள் உயிருக்கு உயிராகக் காதலிக்க வேண்டுமே தவிரத் தொழிலையே உயிராக நினைத்தல் வேண்டும் என்று கூறும் பாடல் இது. ஆடவர்கள் காதலியின் இன்பத்திற்காகப் பல பொய்களைக் கூறி மயக்கித் தமது தேவையை முடிப்பதாக எழுந்த பாடல்களில் இது வித்தியாசமானது. உண்மையைக் காதலிக்கும் உலகிற்கும் உரைப்பது. உள்ளபடி கூறினால் கவிதை சுவைக்காது. இங்கே உள்ளபடி கூறிய கவிதை தேனாகச் சுவைக்கிறது. அத்துடன் ஆடவரின் நிலையை உறுதி செய்கிறது.

கனவான கனவு

சங்ககாலப் புலவர்கள் கனவைப் பற்றி மிக மிக அருமையாகச் சொல்லியுள்ளனர். திருவள்ளுவர் காதலரின் கனவைப் பற்றி மிகவும் அருமையாகக் கூறுகிறார். காதலர்கள் ஆரம்பத்தில் மனம்விட்டுப் பேசச் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்காது. அப்படிக்கிடைத்தாலும் பயந்து பயந்து பேச முடியாது தத்தளிப்பர்.

தனிமையில் சந்தித்தாலும் அச்சமும் நாணமுங் கொண்டு தம் மனதில் உள்ளவற்றைப் பகிரந்து கொள்ள மாட்டார்கள். இது எல்லாக் காதலர்களினதும் இயல்பு. காதலனைக் காணாதவேளையில் காதலி இன்ன இன்ன பேசவேண்டும் என்று நினைப்பாள். காதலன் தனிமையில் இருக்கும் போது இன்று எப்படியாவது அவளை அணைத்து இன்பம் காணவேண்டும் என்று நினைப்பான். ஆனால் அவர்கள் சந்திக்கும் போது எண்ணியவற்றை எல்லாம் மறந்து அச்சத்தாலும் நாணத்தாலும் பதற்றமடைவர்.

இது இருவருக்கும் பொதுவானதாகும். பாலை நில இளைஞன் ஒருவன் பாலை நில அழகியைக்

காதலிக்கிறான். அவள் பேரழகி. அவளது கட்டான உடலும், வட்டவடிவமான முகமும், சிவந்த நிறமும் அவனுக்குப் போதையை உண்டாக்குகின்றன. அவளின் எழிலில் அவன் மெய்மறந்திருப்பான். அவளை நினைத்தாலே அவனுக்கு உலக நினைப்புக்கள் யாவும் மறந்து போய் விடும்.

அவன் பொருள் தேடுவதற்காக வெளியூர் செல்கின்றான். எந்நேரமும் அவளின் நினைப்புடன் வேலை செய்கிறான். அவளைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற நினைவால் அவன் இரவு பகலாக வேலை செய்கிறான்.

அன்று அவன் அவளைக் காண்கிறான். அதுவும் பெளர்ணமி இரவில். மிகமிக அருகில் இருவரும் இருக்கிறார்கள். அவளது சேலைத் தலைப்பு அவனது நெஞ்சில் உரசுகிறது. உணர்ச்சிப்பெருக்கோடு அவளைப் பார்க்கிறான். அவளது அழகிய இரு விழிகளும் மயங்கிக் கிடக்கின்றன. நெற்றியில் விளையாடிய அவளது தலைமுடி அவனது முகத்தை உரசுகின்றது. அவன் உலகை மறந்து விட்டான். அவளது மூச்சுக் காற்று லேசான வெப்பத்துடன் கன்னங்களில் பரவி உணர்வை அதிகரிக்கிறது. “அன்பானவளே, உனக்காகத்தான் நான் வெளியூர் சென்றேன். இப்பொழுது வேண்டியளவு பணம் சம்பாதித்து

விட்டேன். இனி திருமணம் தான். அதற்கு முன் இருவரும்...” என்றவாறு அவளைக் கட்டியணைத்தாள். ‘அன்பே’ என்று புலம்பினான் அவன். அருகில் படுத்துத் தூங்கிய அவனது நண்பன் ‘என்ன காதலி கனவில் வந்து விட்டாளா?’ என்று கேட்டான்

அவன் எழுந்து பெருமூச்சு விட்டான் “என்ன அருமையான கனவு. நிஜத்தைவிட இனிக்கிறது” என்றான் அவன்.

இத்தகைய ஓர் இனிமையான பாடலைக் கோப்பெருஞ் சோழன் என்ற மன்னன் பாடியுள்ளான். அவன் நீதி தவறாத மன்னன். அத்துடன் பெருக்கவிஞன். அவன் பாடிய மிகவும் சுவையான காதல் கவிதை இது.

வேனிற் பாதிரிக்கூன் மலர் அன்ன
மயிர் ஏர்பு ஒழுகிய அம்கலுழ் மாமை
நுண்பூண், மடந்தையைத் தந்தோய் போல,
இன்துயில் எடுப்புதி - கனவே!
எள்ளார் அம்ம, துணைப் பிரிந்தோரே.

மந்தி கண்ட காதல்

அவள் செல்வந்தர் வீட்டுப் பெண். மலை நாட்டில் உள்ள காடுகளில் வேங்கை மரங்கள் பூத்திருக்கின்றன. பூக்களுக்கிடையே உள்ள கிளைகளில் மயில்கள் அமர்ந்திருக்கின்றன. ஓர் ஆடவன் அதைப் பார்க்கிறான். மயில் போன்ற சாயலையுடைய தனது காதலியும் தோழியரும் வேங்கைப் பூவைப் பறிப்பதற்காக வேங்கை மரத்தில் ஏறி நிற்பதைப் போன்ற பிரமை அவனுக்கு உண்டாகின்றது.

பலநாட்களாக அவனைக் காணாது அவள் துன்பப்படுகிறாள். அவளின் நாளாந்த நடவடிக்கைகள் யாவும் மாறி விடுகின்றன. உணவை உண்ணாமல் எதையோ பறிகொடுத்தவள் போல யோசனையில் இருக்கிறாள். இடைக்கிடை பெரிதாகச் சிரிக்கிறாள். வாய்க்குள் முணுமுணுக்கிறாள். சத்தமில்லாமல் அழுகிறாள். விழுந்து விழுந்து படுக்கிறாள். இரவில் எழுந்து உலாவுகின்றாள். கேட்டகேள்விக்குப் பதில் கூறாது வேறெதையோ கூறுகிறாள். அவனைப் பல நாட்களாகக்

காணாததால் உண்டான தவிப்பு அவளைப்
பைத்தியமாக்குகிறது.

தனது அன்பு மகளை உற்று அவதானித்த தாயின்
உள்ளம் குமுறுகிறது. அவளது நிலை கண்டு தாயின்
உள்ளம் கலங்குகிறது. அவளது தோழியையும் செவிலித்
தாயையும் அழைத்து விசாரிக்கிறாள் : “அன்பானவர்களே
எனது மகளின் நிலையை நினைக்க எனக்குப் பயமாக
இருக்கிறது. சில தினங்களுக்கு முன்பு அவள் தனியே
காட்டுக்குச் சென்றவள். ஏதாவது பேய் பிடித்திருக்குமோ?
அல்லது தெய்வக்குற்றமோ? எதுவும் அறியேன். எனது
மனம் கலங்குகிறது..... இதற்குப் பரிகாரம் கூறு” என்று
இரக்கிறாள்.

“குறிகேட்டுப் பார்ப்போம்” என்கிறாள்
செவிலித்தாய். குறி சொல்பவள் வந்து உடுக்கு அடித்துத்
தேசிக்காய் வெட்டி பரிகாரங்கள் யாவும் செய்தும் அவளின்
நோய் தீரவில்லை. அதனால் துயரங்கொண்டு இருக்கும்
தாயிடம் வந்த தோழி சொல்கிறாள்’ “அம்மா
அவளுக்குப் பைத்தியமில்லை. தெய்வக்குற்றமும் இல்லை’
பேய் பிடிக்கவும் இல்லை. மேற்சொன்னவை இருந்திருந்தால்
குறி சொல்பவள் செய்த பரிகாரங்கள் மூலம் அவை

தீர்ந்திருக்கும். இது வித்தியாசமான நோய். ஆளைக் கொல்லும் நோய்” என்கிறாள் தோழி.

தாய் பதறியபடியே கேட்கிறாள். “அது என்ன நோய்? எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. விபரமாகச் சொல்”

“அம்மா, அந்த மரக்கிளையில் தனது குட்டியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குரங்கைக் கேளுங்கள்.”

“என்னடி புரியாமற் பேசுகிறாய் ’ குரங்கு கதைக்குமா?” “அதுதான் உனது மகள் ஓர் அழகிய ஆடவனுடன் காதல் கொண்டு அவனுடன் கட்டியணைத்து இன்பம் அனுபவிப்பதைத் தினமும் பார்ப்பது” என்று சிரிக்கிறாள். அப்போது தான் அந்தத் தாய்க்குத் தனது மகளுக்குத் திருமணப் பருவம் வந்துவிட்டது என்று தெரிகிறது.

சங்ககாலப் புலவர்கள் காதலுற்ற பெண்களின் நிலையை இயற்கையூடாகப் புரியவைப்பதில் வல்லவர்கள். கொல்லன் அழிசி என்ற புலவர் காதல் கொண்ட ஒரு கன்னிப் பெண்ணின் துயரநிலையைச் சொல்லி அதைக் குரங்கினூடாக வெளிப்படுத்துகிறார். அப்பாடல் இது.

“அரும்பு அறமலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை,
மேக்கு எழுபெருஞ் சினை இருந்த தோகை,
பூக்கொய் மகளிரில் தோன்றும் நாடன்

தகான் போலத் தான் தீது மொழியினும்,
தன் கண்கண்டது பொய்க்குவது அன்றே’ ,
தேன் கொக்கு அருந்தும் முள் எயிற்றுத்
துவர்வாய் வரையாடும் வன்பறள்
தந்தைக்

கடுவனும் அறியும் அக்கொடியோனையே.”

அலைமோதும் அபலை

கடற்கரையில் தலைவியும் தோழியும் இருக்கின்றனர்.
தலைவி கடல் அலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.
முதலில் சிறு சிறு அலையாக எழுந்து வந்த கடல் நீர்
பின் பெரும் அலையாக வீறுகொண்டு எழுந்து வந்து கடல்

மண்ணை இடித்துக் கரைத்துத் தன்னோடு அள்ளிச் செல்கிறது. அக்காட்சியை வெகுநேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் தலைவி. அவளுக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. அந்தச் சிரிப்புக்குள் முதல் நாள் இரவு நடைபெற்ற நிகழ்வு தெரிகிறது. அவளால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

அது ஒரு கணந்தான். பின் அச்சிரிப்பு கலக்கமாக மாறி அவளது கண்களைக் கலங்க வைக்கிறது. தலைவியின் முகமாற்றத்தை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த தோழி அவளது தோளைப் பிடித்து உலுப்புகிறாள். திடுக்கிட்டுத் தடுமாறிய தலைவியைப் பார்க்கத் தோழிக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. “அன்பான எனது தலைவியே, நீ கடற்கரைக்கு வந்த நேரம் முதல் நான் உன்னை அவதானித்துக் கொண்டேன் இருக்கிறேன். முதலில் கடல் அலைகளைப் பார்க்கும் போது உனது முகத்தில் நாணம் குடிகொண்டிருந்தது. அதன் பின் பரபரப்பும் மாற்றமும் தென்பட்டன. அதன்பின் முகம் சிவந்தது. நீ அந்நேரம் மகிழ்வின் உச்சியில் இருந்தாய். பின் உனது முகம் கலவரமடைந்தது. கண்கள் கூடக் கலங்கியிருக்கின்றன. இரவு காதலனைச் சந்தித்த போது நாணம் என்ற திரை கலைந்து விட்டது போலத் தெரிகிறது.” என்றாள் தோழி.

சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாதிருந்த தலைவி சொன்னாள் ' “என் அன்புக்குரியவளே, கடல் அலைகளைப் பார். சிறுசிறு அலைகள் கரையில் மோதும்போது மண் இடிந்து செல்லவில்லை. பெரும் அலை வந்து மோதும் போது மண் இடிந்து அலையுடன் செல்கிறது பார். அது போல...” நிறுத்தினாள் தலைவி. அவளது முகம் நவரச பாவனை காட்டியது.

“அதுபோல மேலே சொல். அது தெரிந்தால் தான் உனது காதலனைச் சந்தித்து மேற்கொண்டு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நான் அவனுக்குச் சொல்லலாம்” என்றாள் தோழி.

“என்னுள் நாணம் என்றொரு கரை இருந்தது. காதலனைச் சந்திக்கும் போது அது மிகவும் பாதுகாப்பாக இருந்தது. காதலனின் நெருக்கம் அதிகரித்த போது பொங்கியெழும் அலைகரையில் உள்ள மண்ணை இடித்துச் சரித்துத் தன்னோடு கொண்டு செல்வதைப் போலக் காதலரின் நெருக்கம் எனது நாணமாகிய கரையை உடைத்து அள்ளிச் சென்று விட்டது” என்றாள் தலைவி.

“இனிப் பொறுக்க முடியாது. நீ உனது காதலனுடன் ஓடிப்போய் விடு. நான் அவனுக்குச் சொல்கிறேன்”. என்றாள் தோழி. அவ்வார்த்தைகள் தலைவிக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தன.

வெள்ளி வீதியார் என்ற சங்ககாலப் புலவர் காதலி காதலனைத் தனிமையில் சந்தித்த போது எல்லை தாண்டியமையால் உடனே அவனுடன் சென்று திருமணம் செய்து கொள் என்று கூறுகிறார். சங்க காலத்தில் காதலுக்குத் தடை இருக்கவில்லை. காதலிப்பவர்களைப் பெற்றோருக்கு அறிவித்தும் அறிவிக்காதும் நிலைமையைப் பொறுத்துத் தோழி செயற்பட்டாள். வெள்ளி வீதியார் சிறந்த புலவர். அவரின் அர்த்தம் பொதிந்த பாடல் இது.

“அளிதோதானே - நானே நம்மொடு

நனி நீடு உழந்தன்று மன்னே' இனியே,
வான் பூங்கரும்பின் ஓங்கு மணற் சிறு சிறை
தீம்புனல் நெரிதர வீந்து உக்கா அங்கு,
தாங்கும் அளவைத் தாங்கி,
காமம் நெரிதரக் கைந் நில்லாதே”

ஆடல் மகளின் அறைகூவல்

சங்க காலத்தில் மக்கள் ஒழுக்கம் உடையவர்களாக வாழவில்லை என்றும், அவர்கள் மதுவை அருந்தினார்கள் என்றும், அக்காலத்தில் விபச்சாரம் மேலோங்கியிருந்த தென்றும் அதனால் சைவ சமயத்தின் மீது வெறுப்புக்கொண்ட அரசர்களும், மக்களும் சமண சமயத்திற்கு மாறினார்கள் என்றும் ஆராய்சியாளர்கள் சிலர் கூறியுள்ளனர். அதற்கு ஆதாரமாக அன்று எழுந்த அகத்திணை இலக்கியங்களைப் பார்ப்போமாயின் அவை காதலைப் பற்றியும், காதல் கொள்பவர்களின் சிறப்புப் பற்றியும், காதலனால், கணவனால் கைவிடப்பட்ட பெண்களின் துயரைப்பற்றியுமே கூறியுள்ளன. ஆடல் மகளிர் என்று நாகரிகமாக அழைக்கப்பட்ட விபச்சாரிகள் தனவந்தர்களைத் தமது அழகின் மூலமும், கையாட்கள் மூலமும் (பாணர்கள்) மயக்கி அவர்களைத் தமது கைக்குள் வைத்திருந்தனர்.

சங்ககாலத்து அகத்திணை இலக்கியங்கள் பெண்களின் அழகு பற்றியும் காதலின் சிறப்புப் பற்றியும் அளவுக்கதிகமாகக் கூறியுள்ளன. அதனாற் போலும் அந்நாட்களில் வாழ்ந்த மக்கள் காதல்வயப்பட்டனர். அம்மக்களின் காதலை இலக்கியங்கள் மிகவும் சிறப்பாகக் கூறினவே தவிர, காதலால் வரும் அபாயங்களைப் பற்றிக் கூறவில்லை. சமண இலக்கியங்கள் யாவும் மக்களின்

வாழ்வைச் சிறப்பிக்கும் வழிவகைகளையும் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளையும் மட்டுமே கூறின.

அக்காலத்தில் அரசர் பலதார மணம் புரியலாம். அது போலத் தனவந்தர்கள் ஆடல் மகளிர் என அழைக்கப்படும் பரத்தையர்கள் பலரை வைத்திருக்கலாம். இதைத் தடுக்க முடியாது. ஆடல் மகளிர் தமது வருமானத்திற்காகத் தனவந்தர்களின் வாழ்விற்கு குறுக்கிட்டனர். பல தந்திரோ பாயங்களைப் பிரயோகித்துத்தமது வாழ்வைச் சிறப்பித்தனர். இவற்றையெல்லாம் சங்ககாலப் பாடல்கள் சிறப்பாகக் கூறுகின்றனவே தவிரக் கண்டிக்கவில்லை.

பெரும்பெரும் புலவர்களான கபிலர், பரணர், ஓளவையார் போன்றோர் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் விட்டுக் கணவன் ஆடல் மகளிரே தஞ்சமென இருக்கும் நிலையைப் பற்றியும், அவர்களின் மனைவி பிள்ளைகள் படும் வேதனைகள் பற்றியும் சிறப்பாகப் பாடினரே தவிர அதைக் கண்டிக்கவில்லை. யாரும் கண்டிக்காமையால் ஆடல் மகளிர் என்று அழைக்கப்படும் விபச்சாரிகள் குடும்பப் பெண்களுடன் பெரும்போர் தொடுத்தனர் ' சவால்கள் பல விடுத்தனர். அப்பாவிகளான குடும்பப் பெண்கள் வீட்டிலிருந்து அழுது புலம்பினார்கள். அப்படியான

ஒரு பாடலை ஓளவையார் என்னும் பெரும் புலவர் பாடியுள்ளார்.

ஆடல் மகள் மீது மையல் கொண்ட ஒருவன் தனது மனைவி பிள்ளைகளை விட்டுவிட்டு நிரந்தரமாக ஆடல் மகள் ஒருத்தியின் வீட்டில் தங்கிவிடுகிறான். அவனது மனைவி அழுது புலம்புகிறாள். அந்த ஆடல் மகளை வாய்க்கு வந்தபடி திட்டுகிறாள். இச்செய்தி அந்த ஆடல் மகளின் காதுகளுக்கு எட்டுகிறது. அதனால் அவள் மிகுந்த கோபங்கொண்டு சொல்கிறாள் “பலமுள்ளவர்கள் பலவீனர்களை அடிமைப் படுத்துவது வழக்கம். எமது நாட்டரசன் எழினியின் பசுக்களைப் பலமுள்ள அயல் நாட்டரசன் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். அதனால் கோபங்கொண்ட எழினி படைதிரட்டிச் சென்று பசுக்களைக் கவர்ந்து சென்ற அரசனைக் கொன்று பசுக்களை மீட்டு வந்தான். அது போலத் தைரியமிருந்தால் அவள் வந்து தனது கணவனை மீட்டுச் செல்லட்டும். நான் அதற்குத் தயார்”.

“அல்லிப் பூவைக் கூந்தலில் சூடிக்கொண்டு ஆற்றிலே புதுப்புனலாட (நீந்தி விளையாட) அவருடன் சேர்ந்து வருகிறேன். முடிந்தால் வந்து அவரை மீட்டுச்

செல்” என்று அறைகூவல் விடுக்கிறாள். அன்று இப்படியான சம்பவங்கள் சமூகத்தில் மலிந்திருந்தன.

விபச்சாரிகள் தனவந்தர்களை மயக்கித் தம்பிடிக்குள் வைத்திருந்தனர். தமிழ்ப் புலவர்கள் இதை ஒரு சம்பவமாகக் கருதித் தமது புலமையை வெளிப்படுத்தினரே தவிரக் கண்டிக்கவில்லை. அதனால் மக்கள் அது சரியென நினைத்துத் தமது மனம் போன போக்கில் வாழ்ந்தனர். அரசன் எவ்வழி குடிகளும் அவ்வழி என்று சமண முனிவர்கள் கண்டித்தனர். பொருக்கும், புகழுக்கும் ஆசைப்பட்ட புலவர்கள் அரசனுக்கு அஞ்சி இச் சமூகச் சீர்கேட்டைக் கண்டிக்கவில்லை. சமூக நீதிகளை எடுத்துரைத்த ஒளவையாரே இதைக் கண்டிக்காதது வியப்பைத் தருகிறது. பெரும் புலவரான ஒளவையார் பாடிய பாடல் இது.

“கூந்தல் ஆம்பல் முழு நெறி அடைச்சி,
பெரும் புனல் வந்த இருந்துறை விரும்பி
யாம் அ.து அயர்கம் சேறும் ’ தான் அ.து
அஞ்சுவது உடையள் ஆயின், வெம்போர்
நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி
முனை ஆன்பெருநிரை போல,
கிளையொடு காக்க, தன் கொழுநன் மார்பே”

என் செய்வேன்.....?

காதல் என்பது என்ன? உணர்ச்சிகளின் மோதலா? பேரின்பக் குவியலா? துன்பங்களின் இருப்பிடமா? பெறுதற்கரிய பேறா...? இல்லை கடவுளின் கொடையா...? என்று காதலிப்பவர்களைக் கேட்டால் அவர்கள் இவை மட்டுமல்ல இன்னும் பல விபரிக்க முடியாத இன்பங்களையும் அதேசமயம் தாங்க முடியாத துன்பங்களையும் கொடுக்கும் ஓர் அனுபவம் என்பார்கள். காதலிப்பவர்கள் எவ்வேளையிலும் பிரியாது கூடியிருந்தால் அது வேறெதிலும் கிடைக்காத பேரின்பம். அது போலக் காதலர் பிரிந்திருந்தால் அது தாங்கிக் கொள்ள முடியாத பெருந்துன்பம். இதனால் காதலனைச் சந்திக்கும் வேளையில் பெற்ற பெரும் இன்பம் அவனைக் காணாத வேளையில் பெரும் துன்பமாக மாறிப் பெண்ணை வருத்துவதையும், அதனால் அப்பெண் எதுவும் செய்ய முடியாமல் தவிப்பதையும் சங்ககாலப் புலவர்கள் மிகவும் உணர்ச்சிகரமாகப் பாடியுள்ளார்.

இத்தகைய பாடல்கள் காதலிப்பவர்களுக்கு மகிழ்வையும் சமாதானத்தைக் கொடுக்க வேண்டு மென்பதே அக்காலப் புலவர்களது நோக்கமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

காதலில் கட்டுண்ட ஒரு பெண் தனது காதலனைக் காணாது தவிப்பதை ஓளவையார் என்ற புலவர் இவ்வாறு சொல்கிறார்.

“ஐயோ நான் என் செய்வேன்? என்னால் அவரது பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவரைச் சந்திக்கும் வேளையில் நான் பெற்ற இன்பத்தை வாயால் சொல்ல முடியாது. இப்பொழுது சில நாட்களாக அவரைக் காணவில்லை. அதனால் மனம் அல்லற்படுகின்றது. எனதையும் என்னால் நிதானமாகச் செய் முடியவில்லை. உடல் தளர்ச்சியடைந்து வருந்துகிறது. இதனால் எனது தலையை சுவர் மீது மோத வேண்டும் போல உள்ளது. முற்றத்தில் அப்பா இருக்கும் கல்லைத் தூக்கித் தலையிலே மோத வேண்டும் போல உள்ளது. இரண்டு நாட்களாக நித்திரையில்லை. இப்பொழுதும் நித்திரை வர மறுக்கிறது. அத்துடன் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலுள்ளது. அதற்கிடையில் நீ சென்று அவரிடம் எனது நிலைமைப் பற்றிக் கூறு” என்று தனது தோழிக்கு அழுதழுது சொல்கிறாள்.

“பைத்தியமே, காதலர்கள் சந்திப்பதென்பது இலகுவான காரியமா என்ன? நான் வரும் போது உனது காதலனைச் சந்தித்தேன். அவனும் நீ சொன்னவற்றையே சொன்னான். இரண்டு தினங்கள் இரவில் வந்தவனாம். உனது வீட்டில் விளக்கு எரிந்ததோடு ஆரவாரமாகவும் இருந்ததாம். பல மணிநேரம் காத்திருந்து விட்டுச் சென்றானாம். எப்படியும் இன்று இரவு வருவேன் என்று சொன்னான். அதுவரை பொறுத்திரு” என்றாள் தோழி.

“ஐயோ, அதுவரை எப்படிப் பொறுப்பது? பெரிதாகக் கத்த வேண்டும் போல் உள்ளது. கத்தினால் எனது பெற்றோர் விழித்து விடுவார்கள் என்றும் பயமாக இருக்கிறது. எல்லோரும் நிம்மதியாகக் குறட்டை விட்டுத்தூங்குகிறார்கள். ஊரே அடங்கியிருக்கிறது. நீயும் நிம்மதியாக நித்திரை கொள்கிறாய். எனது துன்பத்தைப் பற்றி யாரும் உணர்கிறார்களில்லை. நான்படும் துன்பத்தை யாரும் தீர்த்து வைக்கிறார் களில்லையே.... அதை எப்படி நான் தாங்குவேன்” என்று புலம்புகிறாள். அவளின் அவலத்தை ஓளவையார் மிகச் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார். அந்தச் சிறப்பான பாடல் இது.

முட்டுவேன் கொல் ! தாக்குவேன் கொல்!

ஓரேன் ! யானும் ஓர் பெற்றி மேலிட்டு

‘ஆ ஓல்’ எனக் கூவுவேன் கொல்!
அல மரல் அசை வளி அலைப்ப, என்
உயவு நோய் அறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே.”

காட்டுப்பூனை தின்னட்டும்

காதல் எப்படியானதென்று காதலிப்பவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது. அது இன்பமானது என்பர் சிலர்’ துன்பமானது என்பர் சிலர் ’ புதிரானது என்பர் சிலர்’ காதல்தான் வாழ்க்கை என்பர் சிலர். இவையெல்லாம் காதலிப்போருக்கு உண்டாகும் அனுபவம். காதலித்துப் பார்த்தால் தான் காதலைப் பற்றித் தெரியும்.

அவள் அவனைத் தீவிரமாகக் காதலிக்கிறாள்.
அவனும் அவளைத் தீவிரமாகக் காதலிக்கிறான். இருவரும்

களவாகச் சந்தித்து மகிழ்கின்றனர். அச்சந்திப்பில் அவளுக்குச் சுவர்க்க இன்பம் உண்டாகிறது. அவனைப் பிரிந்த வேளையில் அவள்படும் துன்பத்தை எடுத்துச் சொல்ல முடியாது. அவனைக் காணாவிட்டால் உணவு சமிபாடு அடைவதில்லை. உயிர் உடலை விட்டுச் சென்றுவிட்ட நிலை. தோழி சமாதானம் கூறுவாள்.

இந்த நிலையில் காதலன் தொழில் நிமித்தம் பிறவூர் சென்றுவிடுகிறான். அவன் திரும்பி வரும் நாளைக் கணக்கிட்டுக் கொண்டு நடைப்பிணமாக வாழ்கிறாள் அவள். முன்பு அவனைச் சந்தித்துப் பேசி மகிழ்ந்து கூடியிருந்த நினைவுகள் மனதில் தோன்றி உடலை வருத்துகின்றன. அவன் அவளைச் சந்திக்க வரும் போது பூக்கள் கொண்டு வந்து அவளது தலையில் சூடி அழகு பார்ப்பான். சுவையான தின்பண்டங்கள் கொண்டு வந்து ஊட்டி மகிழ்வான். அவனோடு உறவாடும் ஒவ்வொரு கணமும் அவள் இன்பலோகத்தின் அந்தப்புரத்தில் உலவுவாள். ஓரிரு கணம் கூடப் பிரிவதை அவள் விரும்ப மாட்டாள். அப்படியிருக்கப் பிரிந்து சென்ற காதலன் ஊருக்கு வந்துவிட்டான் என்ற செய்தியைத் தோழி வந்து சொல்கிறாள்.

எப்பொழுது இரவாகும். பிரிந்து பல நாள் வருத்திச் சொல்லொணாத் துன்பத்தைத் தந்த அவன் வந்து மகிழ்விக்கப் போகிறான் என்று காத்திருக்கிறாள் அவள். நேரம் அசையவில்லை. அதனால் சூரியனைத் திட்டுகிறாள். இரவானது, சந்திரன் மெல்ல மெல்ல வானில் பவனிவந்து அவளை மகிழ்விக்கிறான். இன்னும் வீட்டார் உறங்கவில்லை. அதனால் அவள் வீட்டாரை மனதுள்த் திட்டித் தீர்க்கிறாள்.

அவன் வந்துவிட்டான். முன்பிருந்ததை விடப் பருத்திருக்கிறானென அவளது கைகள் கூறின. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் அவளால் பேசமுடியவில்லை. நிலவின் மங்கிய ஒளியில் அவனது முகத்தைப் பார்க்கிறாள். அவனது முகம் பூரித்திருந்தாலும் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. வெகுநேரம் பேசாமல் இருக்கிறாள். பேசுவதை விட அவனது கண்களைப் பார்ப்பது அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது.

இரவு விடியக்கூடாது. அவன் பிரியாது தன்னுடன் கூடி இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள். பல நாட்கள் காணாது இருந்தமையால் உண்டான துன்பம் முற்றாக நீக்கிப் பேரின்பம் அவளது மனதை நிரப்பிப் பொங்கி வழிந்தது. சேவல் கூவுகிறது. முன்பும் அது பலமுறை

கூவியது ' "அன்பே, விடியற்காலையை வரவேற்கும் சேவலின் கூவல் இது. இனி நான் தங்கக் கூடாது" என்று சொல்லிப் புறப்படுகிறான் அவன்.

அவளுக்கு மிகுந்த துன்பம் ஏற்படுகிறது. இனி அவனைக் காணப் பல மணி நேரம் காத்திருத்தல் வேண்டும் என்ற நினைப்புக் கோபத்தை உண்டாக்குகிறது. சேவல் கூவியதால் தான்பொழுது விடியப் போகிறது. இந்தச் சேவல் கூவாதிருந்தால் பொழுது விடியாது என்று கோபப்பட்டு சேவலைச் சபிக்கிறாள் அவள் ' "இன்று நீ கூவியமையால் பொழுது விடிந்து விட்டது. நாளைக்கு பொழுதுபடுமுன் உன்னைக் காட்டுப் பூனை பிடித்துத் தின்னட்டும்" என்று ஆத்திரத்துடன் சபிக்கிறாள் அவள். காதலர் பிரிவால்படும் துன்பத்தையும் அதனால் அவர்கள் கொள்ளும் கோபத்தையும் மாதுளக் கண்ணனார் என்ற புலவர் மிகவும் சுவையாகப் பாடியுள்ளார். காதலுக்குக் குறுக்கே யார் வந்தாலும், அது கடவுளாக இருந்தாலும் காதலரால் சபிக்கப்படுவர் என்பதற்கு உதாரணமான பாடல் இது.

குவி இணர்த் தோன்றி ஒன் பூ அன்ன
தொகு செந்நெற்றிக் கணம் கொள்சேவல்
நள்ளிருள்யாமத்து இல் எவி பார்க்கும்
பிள்ளை வெருகிற்கு அல் கு இரை ஆகி,

கடு நவைப் படி இயரோ, நீயே - நெடுநீர்

யாணர் ஊரனோடு வதிந்த

ஏம இன் துயில் எடுப்பியோயே'!

நங்கையும் நாரையும்

சங்ககாலத்தில் தமிழ் நாட்டின் பெரு நிலப்பரப்பு ஐந்து பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதில் மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலம் என அழைக்கப்பட்டது. குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த உயர் குடியிற் பிறந்த ஆண்களுக்குப் பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன் என்று பெயர். குறிஞ்சி நாட்டில் உள்ள ஊர்களுக்குச் சிறுகுடி என்று பெயர். குறிஞ்சி நில மக்கள் சிறு சிறு குடியிருப்புக்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். குறிஞ்சி நிலத் தெய்வம் முருகன். காதல் தெய்வமான முருகனை வழிபடும் மக்களும் காதல் வசப்பட்டவர்களாகவே இருந்தனர்.

கிளியும், மயிலும் குறிஞ்சி நிலத்தின் பறவைகள், புலி, கரடி, யானை, சிங்கம் முதலியன குறிஞ்சி நிலத்தின் மிருகங்கள். அங்கு அருவிகளும், சுனைகளும் மிகுந்து காணப்படும். செழிப்புள்ள நிலமாகையால் மரங்கள் செழித்து வளர்ந்திருக்கும். சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு, நாகம், மூங்கில் போன்ற மரங்கள்

தன்னிச்சையாக வளர்ந்து மேகத்தைத் தொட்டு நிற்கும். வேங்கைப் பூ. குறிஞ்சிப் பூ, காந்தள் பூ என்பன குறிஞ்சி நிலத்தில் பூத்துக் குலுங்கும். மலை நெல், மூங்கில் அரிசி, திணை என்பவற்றைக் குறிஞ்சி நில மக்கள் பயிரிடுவார்கள்.

ஆண்கள் பயிர் செய்கையில்லாத காலங்களில் வேட்டையாடுவர், தேன் சேகரிப்பர். பெண்கள் வயலில் திணைப் பயிரைப் பறவைகள் அழிக்கா வண்ணம் பறவைகளுக்குக் காவல் இருப்பர். பெண்கள் வயலிற் காவலில் ஈடுபடும் வேளைகளில் இளைஞர்கள் அவர்களைப் பார்த்து ரசிப்பதற்காகத் திணைப் புலத்திற்குக் களவாக வருவார்கள். பெண்கள் தமது தோழிகளுடன் திணைப் புலங்களில் காவல் செய்யும் போது வயது முதிர்ந்த ஆண்கள் அவர்களுக்குக் காவலாக இருப்பார்கள்.

அன்று அவன் வேட்டையாடுவதற்காக அம்பும் வில்லும் கொண்டு ஒரு மானைத் துரத்திக் கொண்டு வருகிறான். அந்த மான் அவளின் செல்லப்பிராணி. அது மூச்சிரைக்க ஓடி வந்து அவளின் அருகே நிற்கிறது. அவன் மானைப் பார்த்தான். மானைவிட மிரட்சியுடன் ஓர் அழகான பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள். 'இது எனது வளர்ப்பு மான்' என்றாள்.

‘நல்லவேளை தப்பித்து விட்டது. அதனால் ஒரு மாணைத் தரிசிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது” என்றான் அவன். அதற்குள் அவளது தோழி வந்து விட்டாள். அதனால் அவன் அவ்விடத்தில் நிற்காமல் புறப்பட்டான். அவனது திரண்ட கரிய தோள்களில் உள்ள உறுதியும், கண்களில் உள்ள கம்பீரமும், திரண்ட மார்பும் அவளைக் காந்தம் போல் ஈர்த்தன. மீண்டும் ஒருமுறை அவனைப் பார்க்க வேண்டுமென மனம் துடிதுடித்தது.

சென்றவன் திரும்பி வந்து சொன்னான், ‘இது உங்கள் வளர்ப்பு மான் எனத் தெரிகிறது. அதை உங்களுடன் வைத்திருங்கள். அலையவிட்டால் ஆபத்து ஏற்படும்” சிரித்தவாறு கண்சிமிட்டினான்.

தோழிக்கு அவனது வார்த்தைகளில் உள்ள பொருளும், அவனது செய்கையின் குறிப்பும் விளங்கியது. அவன் சென்ற பின் அவள் கேட்டாள்’ “பார்த்தால் மன்மதன் போல உள்ள இவனை உனக்குத் தெரியுமா?

தோழி சிரித்தாள். “மாணை விட்டால் ஆபத்து என்று அவன் கூறியதும், அவனது சிரிப்பும் செயலும் உனக்குப் புரிந்தால் தானே விசாரிக்கிறாய்...?” அவளது முகத்தில்

செந்நிறக் காந்தள்பூ பூத்துச் சிரித்தது. நாட்கள் இரண்டு சென்றன. அவன் வந்தான். ‘உங்கள் மான் எங்கே...? எந்நேரமும் என் நினைவில் அந்த மான் வருகிறது. தூக்கத்திலும் தான் என்றான்..?’

அவள் முறைத்தான். பின் சிரித்தாள். அதன் பின் சினுங்கினாள்.

நாலைந்து தினங்களுக்குள் அவர்கள் நெருக்கமாகி விட்டார்கள். அவளது திணைப்புலத்திற்கு அருகே ஓர் அருவி ஓடியது. அவள் தோழியைத் திணைக்குக் காவல் செய்யும்படி கூறிவிட்டு அந்த அருவிக் கரைக்கு வந்தாள். அருவிக் கரையெங்கும் சந்தன மரங்கள் வானுயர ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன. இடையிடையே அகிலும், மூங்கிலும் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தமையால் அப்பிரதேசம் முழுவதும் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. அவன் வந்து அவளது கையைப் பிடித்தான். அவள் சீறினாள் ‘ “இதெல்லாம் கலியாணத்தின் பின்” என்றாள். அவன் சிரித்தான். பின் நன்கு பருத்து வளர்ந்திருந்த சந்தன மர அடியில் அமர்ந்து கொண்டான். அவளது கண்கள் மிரண்டன. “அருகில் இருக்கவும் கூடாதா?” என்று எண்ணினாள்.

தான் முன்பு சொன்னதால் தான் அவன் அப்படிக்கேட்கிறான். நான் அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் எனது கையைப் பிடித்துத் தனக்கு அருகில் அமர்த்தியிருப்பானென வருந்தினாள் அவள். அமரும் போது அவனை உரசியபடி அமர்ந்தாள். நாட்கள் நகர்ந்தன. சந்திப்பின் நெருக்கம் நம்பிக்கையைக் கொடுக்க அவர்கள் என்றுமில்லாத இன்பத்தில் திளைத்தனர்.

பத்து நாட்களாக அவன் வரவில்லை. தினை முற்றியதால் அறுவடை நடந்து கொண்டிருந்தது. அவள் வெயிலில் அறுத்துப் போட்ட கொடியைப் போல வாடி வதங்கிக் காணப்பட்டாள். அவளைப் பார்த்த தோழிக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

‘தோழியே, அவர் வரமாட்டாரா...?’ அவள் ஏக்கத்துடன் கேட்டாள். தோழி பதில் சொல்லாததால் அவளே சொன்னாள் ‘அவர் வராது இருந்துவிட்டால் நான் என்ன செய்வது?’ அழுதாள். கண்கள் நிரம்பி வழிந்தன.

“அவனுடன் நீ அளவுக்கதிகமாகப் பழகி விட்டாய். நீ அவனுடன் கதைப்பதை நான் காணவில்லை. நீ

கதைப்பதை யாராவது கண்டார்களா...?' என்று கேட்டாள் தோழி.

இவ்வாறு கலக்கமுற்ற பெண்ணைப் பற்றி கபிலர் என்ற புலவர் அருமையான ஒரு செய்யுளைப் பாடியுள்ளார்.

‘யாரும் இல்லை’ தானே கள்வன் !

தான் அது பொய்ப்பின் யான் எவன் செய்கோ!

தினைத்தாள் அன்ன சிறு பசங்கால

ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்

குருகும் உண்டு! தான் மணந்த ஞான்றே.

“தோழியே, நான் அவனோடு கூடியிருந்த வேளை, சலசலவென்று பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் அருவிக் கரையிலே மீனை எதிர்பார்த்து வெகுநேரமாகக் காத்திருந்த கொக்கு அதிசயத்துடன் எம்மைப் பார்த்தது. அது நாமிருவரும் கூடிக்களித்ததைப் பார்த்தேன் என்று சொல்லுமா...? நான் என்ன செய்வேன்?” என்று அழுதாள் அவள்.

காதலிப்பதைப் போல இன்பமானது உலகில் எதுவும் இல்லை. அது போலக் காதலிக்கும் போது ஒருவரை ஒருவர் காணாதிருப்பதைப் போன்ற துன்பத்தைப் போன்ற துன்பமும் உலகில் எதுவும் இல்லை. சங்ககால அகத்திணை நூலாகிய குறுந்தொகை என்ற நூலில்

காதலைப் பற்றியும், காதலரது பிரிவைப் பற்றியும் பல புலவர்கள் அற்புதமான கவிதைகளைப் பாடியுள்ளனர்.

பாழான பால்

பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த தலைவன் பொருள் தேடுவதற்காகத் தனது காதலியைப் பிரிந்து செல்கிறான். ஆறு மாதங்களில் பொருள் தேடி வந்து உனக்கு மாலை சூடுவேன் என்று சொல்லிச் சென்றவன் வருடம் ஒன்று கழிந்தும் வரவில்லை.

பழந்தமிழ் நாட்டின் பெருநிலப்பரப்பை ஐந்து வகையாகப் பிரித்திருந்தனர். அதில் ஒரு நிலம் பாலை நிலம். இது மிகவும் வரண்ட நிலம். அந்நிலமெங்கும் நீர் வற்றிய குழிகளையும், குளங்கள், கிணறுகளையும் தான் காணலாம். குரம்பூ, மாம்பூ என்பவையே இந்நிலத்தின் பூ மரங்கள், புறா, பருந்து, கழுகு போன்ற பறவைகள் தான் இந்நிலத்தில் வாழும் பறவைகள். இந்நிலத்தில் வாழும் ஆண்கள் கூலிக்குப் போர் செய்தல், பகற் சூறாடல், வழிப்பறி' திருட்டு முதலிய தொழில்களைச் செய்வர்.

அவளது காதலன் காளை மாட்டைப் போன்ற திடமான உடல்வலு உடையவன். பாலை நிலத்தில் தொழில் செய்து தனது அன்புக்குரிய காதலியைக்

காப்பாற்ற முடியாதென உணர்ந்து வேறு ஊருக்குச் செல்லத் தீர்மானிக்கின்றான். அதை அவன் அவளிடம் சொல்கிறான். அவள் அவனது பிரிவுத்துயர் தாங்காது விம்மி விம்மி அழுகிறாள்.

“அன்பே, நான் உன்னை வசதியுடன் வாழ வைப்பதற்காகவே வேற்றாருக்குச் செல்கிறேன். எமது ஊர் வளமில்லாதது. அதனால் இங்கு எத்தொழிலும் செய்ய முடியாது. இங்குள்ளோரைப் போல வழிப்பறிசெய்து வாழ எனக்கு விருப்பம் இல்லை. நான் வேறு ஊருக்குச் சென்று உழைத்து வந்து உன்னை இராணிபோல வைத்துக் காப்பாற்றுவேன். உனது ஒப்பற்ற அழகும், இனிமையான பேச்சும் என்னை ஊக்குவித்துப் பொருள்தேட வைக்கும். எவ்வளவு விரைவாக வரமுடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக வருவேன்” என்று கூறி விடைபெறுகிறான்.

அவன் சென்று நாட்கள் வாரங்களாகி, வாரங்கள் மாதங்களாகி, மாதங்கள் வருடங்களாகிவிட்டன. அவன் வரவில்லை. அவளின் நெஞ்சில் பல்வேறு விதமான கற்பனைகள் எழுந்து அவளைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தன.

அவளின் இனத்தவள் ஒருத்தியைக் காதலித்து மணம் புரிந்த அவ்வூர் இளைஞன் ஒருவன் அவளைப் பிரிந்து பொருள் தேடச் சென்று பத்து வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஆனால் அவன் வரவில்லை. அது போலத் தனது காதலனும் வராவிட்டால் என்ன செய்வது” என்று நினைத்துப் புலம்பினாள் அவள். அவளது துன்பநிலையைச் சகிக்க முடியாது அவளது தோழியுங் கலங்கினாள். அவளால் அவளுக்கு ஆறுதல் கூற முடியவில்லை. அழும் அவளைத் தேற்றவும் முடியவில்லை. அவள் அழுது அழுது துன்பங்களைத் தனது தோழிக்குக் கூறுவாள்.

தலைவி தனது தோழிக்குக் காதலனின் பிரிவைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்த ஒரு பாடல் ‘குறுந்தொகை’ என்ற அகத்திணை நூலில் உள்ளது. அப்பாடலை, மிகவும் புலமை வாய்ந்த வெள்ளி வீதியார் என்ற புலவர் பாடியுள்ளார்.

பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் காதல் வாழ்வில் பெரும் துன்பங்கள் அடிக்கடி வரும். இவற்றை நேரில் கண்ட புலவர்கள் அத்துன்பத்தைப் பற்றிப் பாடிய பாடல்கள் பல. அவை குறுந்தொகை என்ற நூலில் உள்ளன. இது வெள்ளி வீதியார் பாடிய பாடல்

“கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது,
நல் ஆன் தீம் பால் நிலத்து உக் காங்கு,
எனக்கும் ஆகாது, என்னைக்கும் உதவாது,
பசலை உணீயர் வேண்டும்
திதலை அல்குல் என் மாமைக் கவினே”

“எனது அன்புக்குரிய தோழியே, அதோ பார் அந்தப் புல்வெளியில் ஒரு பசு நிற்கிறது. கொழு கொழுவென்று கொழுத்திருக்கும் அப்பசு நன்றாகப் புல் மேய்ந்து, பசியாறி நிற்கிறது. தன் பசியடங்கியமையால் அது தனது கன்றின் பசியைப் போக்க நினைத்தது ‘அம்மா’ என்று அன்பொழுக, தாய்மை பொங்க அழைக்கிறது. கன்றைக் காணவில்லை. பசுவிற்குக் கலக்கம். பாசம் பொங்க பல முறை தனது கன்றை அழைக்கிறது.

ஆனாலும் கன்று வரவில்லை. கன்றின் நினைவால் பாசம் பொங்க அதன் மடி சுரக்கிறது. சுரந்த பால் நிலத்தில் சிந்தி ஓடுகிறது. பாரடி என் அன்பான தோழியே. கன்றும் குடிக்கவில்லை. கலத்தில் எடுத்தால் நாமாவது குடிக்கலாம். இரண்டும் செய்யாமையால் அமிர்தம் போன்ற பால் பாழாகிக் கொண்டிருக்கிறது” விம்மி விம்மி அழுதாள்.

தோழி எதுவும் பேசாததால் துயரத்தை அடக்க முடியாது விம்மி விம்மி அழுதழுது சொல்கிறாள்’ “எனது பிரியமான தோழியே, பசுவினுடைய பால் கன்றும் குடிக்காது, கலத்திலும் சேமிக்காது பாழாவது போல எனது வாழ்வும் பாழாகி விட்டது.” என்று விம்மினாள்.

“மாந்தளிர் போன்ற உனது மேனியழகைக் கண்டு உனது காதலன் இன்பமடைய வேண்டும். அவன் இன்பமடைவதைக் கண்டு நீயும் இன்பமடைய வேண்டும். காதலனைக் காண்பது இன்பம். அவனது பேச்சைக் கேட்பது இன்பம். அதைவிட அவனது அணைப்புப்பேரின்பம். இவை எதுவும் இல்லாமல் வாடுவது என்பது பால் நிலத்தில் சிந்திப் பாழானது போன்றது தான். பொருள் தேடச் சென்ற உன் காதலன் உன்னை மறக்க மாட்டான். ஏனென்றால் மற்றைய பெண்களை விட உனது தேகம் வனப்பானது. பூரணத்துவம் உடையது. அவன் விரைவில் வருவான். கலங்காதே’ என்றாள் தோழி.

“தோழியே, காதலரின் பிரிவைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் துன்புற்று வருந்தும் எனக்கு இயற்கையும் கொடுமை செய்கிறது. இரவானால் அவரைச் சந்தித்துக் கதைத்த நினைவு வந்து என்னைக் கொல்கிறது. அவர்

பொருள் தேடச் செல்லப் போகிறேன் என்று கூறிய போது உடன்பட்டேன். அவர் பிரிந்து சென்ற பின்னர் கவலையுற்றேன். எனது இந்நிலையை உன்னைத் தவிர வேறு யாரிடம் சொல்வேன்” என்று அழுதாள்.

தோழியால் அவளுக்கு ஆறுதல் கூற முடியவில்லை.

“காதலரைப் பிரிந்த தலைவி தனது துயரத்தைச் சொல்லும் போது புலவராகி விடுகிறாள்.” என்று நினைத்தாள் தோழி.

அட்டமி நிலவு

குறிஞ்சி நில மன்மதன் அவன். பெருஞ்செல்வந்தன். குறிஞ்சி யாழை மிக அருமையாக மீட்டிப் பாடுவான். குன்றில் இருந்து குதித்தோடி வரும் அருவியில் நீராடி விட்டுக் காட்டு வழியாக வருகிறான். அன்று அவனுடன் நீராட வருவதாகக் கூறிய தோழர்கள் வரவில்லை. அதனால் நீராடும் வேளையில் பெரும் உற்சாகம் ஏற்படவில்லை. ஒற்றையடிப் பாதையின் அருகில் சந்தன மரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன. காற்றுச் சலசலக்கச் சந்தனவாசம் மூக்கைத் துளைத்தது. வேங்கைப் பூவும் காந்தள் பூவும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை மலர்ந்து

சிலிர்த்திருந்தன. எதிரே ஒரு கூட்டம் பறவைகள் வருவது போலபெண்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர். கட்டிளங்காளையான அவன் அக்கூட்டத்தைப் பார்க்கிறான். பெண்கள் கூட்டத்தின் நடுவே ஓர் அழகி சிரித்துக் கும்மாளமடித்தபடி வருகிறாள். நீண்ட அவளது கருங்கூந்தல் அவிழ்ந்திருந்ததால் காற்றில் பறக்கிறது. அருவியில் நெடுநேரம் குளித்து விளையாடிய பின் காட்டுக்குள் அலைந்து திரிந்து காட்டின் அழகை இரசித்திருக்கிறார்கள் போலும். ஏனெனில் அவிழ்த்து விட்ட கூந்தலால் நீர் வழியவில்லை. அது நன்றாகக் காய்ந்திருந்தது' இடைவரை பரவியிருந்தது. சில்லென்று வீசும் தென்றல் அவளது முடி மீது உரசி அதை மெல்ல மெல்ல அசைத்தது. அசையும் முடியைத் தனது வலது கையால் மெல்ல ஒதுக்கியபடி சிரித்துக் கதைத்தவாறு வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளது அழகு அவனை மெய்மறக்கச் செய்தது. யாரிவள்..? இத்தகைய அழகு இந்தக் குறிஞ்சி நிலத்தின் சொத்தா...? என்று எண்ணினான். கண்பொழுதில் அவள் மறைந்து விட்டாள். அவள் மறைந்த போதும் அவளது எழிலுருவம் அவனது கண்களுக்குள்ளாற் சென்று இதயத்திற் குடிபுகுந்தது. அவளைக் கண்டபின் அவனால்

நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை' உண்ண முடியவில்லை' நண்பர்களோடு பழக முடியவில்லை.

கலகலப்பாகப் பேசி மகிழும் அவன் தனது தோழர்களைப் பிரிந்து தனிமையில் இருந்து அவனை நினைக்கிறான். அவளது முகம் பூரண சந்திரனைப் போலப் பிரகாசிக்கின்றது. கண்கள் அருவியில் துள்ளிவிளையாடும் கயல்மீன்களைப் போல அவனது மனதில் துள்ளி விடையாடின. தோழன் வந்து, அருகில் அமர்ந்து சில நிமிடங்கள் அவனை அவதானித்துப் பார்க்கிறான். என்றுமில்லாதவாறு அவனது செயல்கள் இருக்கின்றன. தன்பாட்டில் முணுமுணுக்கிறான்' சிரிக்கிறான். முகம் நவரசக் கோலங்களைக் காட்டி நிற்கிறது' "நண்பா காட்டில் மோகினியைக் கண்டாயா..?"

அவன் சிரித்தான், பின் சொன்னான், "நம் வீரர்கள் காட்டு யானைகளைச் சிறைப்படுத்துவது போல அவள் என்னைச் சிறைப்படுத்தி விட்டாள்..."

"யாரடா அவள்..? அவளை உனக்குத் தெரியுமா...?"

"தெரியாதாடா, தெரிந்தால் வீட்டாரை அனுப்பிப் பெண் கேட்கலாம்...?"

"அவள் பெரும் அழகியோ...?" நண்பன் கேட்டான்.

“ஓமடா, அவள் நீலக்கடலிலே தோன்றிய அட்டமி நிலவைப் போன்ற அழகியடா..”

“விசரா அட்டமியில் நிலவு வருமடா...” தோழன் சிரித்தான்.

“நீ அவளைப் பார்க்கவில்லை. அவளின் கருமையான தலைமுடி பரந்து விரிந்து இடைவரை செல்கிறது. அட்டமியன்று வானம் இருண்டு கறுத்திருக்கும். அது போல அவளது அடர்த்தியான கருங் கூந்தல் விரிந்து பரந்து கரியவாளைப் போல இருக்க, அவளது முகம் ஆயிரம் சந்திரர்களைப் போலப் பிரகாசித்தது. ஒரு கணம்தான் அந்தப் பிரகாசம் எனது கண்களுக்குத் தோன்றினாலும் அதைக் கண்ட இன்பம் எனது மனதில் நிலையாகத் தங்கிவிட்டது. இப்போது சொல் அவள் அட்டமி நிலவா இல்லையா என்று” என்றான் அவன்.

இப்பாடலைப் பாடியவர் பெரும் அரசனான கோப்பெருஞ் சோழன். அவன் புலவர்களை மதித்துப் போற்றிப் பரிசளிப்பவன். அத்துடன் அவன் பெரும் புலவன். அவனது கற்பனை விசித்திரமாக இருக்கும். அதனால் புலவர்கள் அவனது பாடல்களைப் புகழ்ந்தே பரிசு பெறுவர்.

புலவன் ஒருவன் ஒரு காட்சியைக் காணும் போது அதில் தான் முழுமையாகப் பங்கேற்பதாக நினைக்கிறான். பாடும் பாடல்களில் வரும் சம்பவங்கள் யாவும் புலவனின் அனுபவங்களே. அதை அவன் தன் கூற்றாகச் சொல்லாது பிறர் கூற்றாகச் சொல்லி மகிழ்வான். பெண்களின் அழகை வியந்து பாடாத புலவர்கள் இல்லை. அவர்கள் கண்ட அந்த அழகுதான் அவர்களுக்குப் பெயரையும் புகழையும் கொடுத்தது. இந்த வகையில் கோப்பெருஞ்சோழன் தான் கண்ட பெண்ணை மெய் மறந்து இரசித்துத் தனது மனநிலையை வெளிப்படுத்துகிறான்.

“எலுவ! சிறா அர் எழுறு நண்ப!

புலவர் தோழ! கேளாய் அத்தை ’

மாக்கடல் நடுவண் எண் நாள் பக்கத்துப்

பசு வெண் திங்கள் தோன்றியாங்குக்

கதுப்பு அயல் விளங்கும் சிறு நுதல்

புதுக் கோள் யானையின் பிணித்தற்றால் எம்மே”.

இப்பாடலானது ஒரு பெண்ணின் அழகை மிகவும் விசித்திரமாகக் கற்பனை செய்து வர்ணிப்பதோடு, காதலன் அப்பெண்ணை இரசித்த விதத்தைப் பற்றியும் கூறுகிறது. சங்க காலப் புலவர்கள் அழகை ஆராதித்த விதம் இப்பாடல் மூலம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவிழ்த்து விட்ட

கூந்தலுக்குள் தெரிந்த அந்த அழகிய முகம் புலவனின் கற்பனையில் அட்டமி நிலவானது அதிசயமான கற்பனையாகும்.

குமரியும் குட்டிப் பாம்பும்

குறிஞ்சி நில இளைஞன் அவன். ஒரு வாரமாக ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தான். தோழர்களோடு சேர்வதில்லை. காட்டு யானையைப் போலக் காட்டில் உலாவி வேட்டையாடிய அவன் கடந்த சில நாட்களாகச் சோம்பியிருந்தான்.

உடல் நலக்குறைவால் அப்படி இருக்கிறான் என்று நினைத்த தோழன், சில நாட்கள் பொறுத்துப் பார்த்தான், முன்னேற்றமில்லை. அதனாற் கேட்டான் 'என்னடா, எப்பொழுதும் குதித்து விளையாடும் நீ இப்பொழுது சில நாட்களாக எதையோ பறிகொடுத்தவன் போலக் காணப்படுகின்றாய். இந்தக்காட்டிலே காய்த்துக் குலுங்கும் காய்கனிகளைப் பறித்துத் தந்தாலும் உண்கிறாயில்லை, மலையில் இருந்து குதித்தோடி வரும் அருவியில் குளித்து

விளையாடவும் வருகிறாயில்லை. என்ன நடந்தது..? சொல்லடா?" என்று அதட்டினான் தோழன்.

அவன் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பில் சுருதியில்லை "ஒரு குட்டிப் பாம்பு...?" நிறுத்தினான்.

"குட்டிப் பாம்போ...? அதற்கென்ன...?"

"அழகான வழுவழுப்பான நாகக் குட்டியொன்று காட்டு யானையைத் தீண்டி விட்டது" என்றான் அவன்.

"காட்டு யானையைத் தீண்டியதோ? அதைத் தீண்டினால் உனக்கென்ன..?"

"காட்டு யானைக்குத் தீராத வருத்தம். அதனால் எழுந்துகூட நடக்க முடியவில்லை" என்றான் அவன்.

"எங்கேயடா யானை? அது எழும்பி நடக்கா விட்டால் உனக்கென்ன...? அதுகேள் நீ வருந்துகிறாய்...?"

"காட்டு யானை நான்தானடா...?" என்றான் தோழன்.

"குட்டிப் பாம்பென்றாலும் விஷம் ஏறிவிடும்..."

"விஷம் ஏறிவிட்டதடா. குட்டிப் பாம்பென்றாலும் மிகவும் அழகானதடா. அதன் அழகில் மையல் கொண்டு அதைப் பிடித்து இறுக அணைத்தேன். அதன் உடலை

மிருதுவாக வருடிவிட்டேன். அதன் கண்கள் மிகவும் வசீகரமானவை...” நிறுத்தினான்.

“ஆபத்தடா... பிறகு... பிறகு..” அவசரப்பட்டான் நண்பன்.

“உடனே அது தனது உதட்டைத் திறந்து எனது கன்னத்தில் தீண்டி விட்டதடா. அந்த இடம் இப்போதும் வலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது”.

“எங்கே காயத்தைக் காட்டு?” காயம் இல்லாத காயமடா, நினைத்தாலே இனிக்கும் காயமடா... அதன் வெண்பற்கள் எனது கன்னத்தில் பட்டுத் தீராத நெஞ்சுவலியை உண்டாக்கி விட்டது”. “கன்னத்தில் கடித்தால் நெஞ்சிலா வலிக்கும்? அந்தக் காயத்தையும் கடித்த பாம்புக் குட்டியையும் நான் பார்க்க வேண்டும்.”

பாம்புக் குட்டியைப் பார்க்க முடியாது. அதனால் பாம்பை நீக்கி விட்டுப்பார்”

“அடடே, இப்போ புரியுது குட்டி, அதாவது இளமங்கை, அது கடித்தால் எழும்ப முடியாதுதான். எழும்ப வேண்டுமானால் அந்தக் குட்டிப் பாம்பைக் கொண்டு வந்து இன்னொரு முறை கடிக்கப் பண்ணுதல் வேண்டும்” என்றான் தோழன்.

இப்படி ஒரு காட்சி குறுந்தொகை என்ற நூலில் வருகிறது. இப்பாடலைப் பாடியவர் சத்திநாதனார் என்ற புலவர். சங்க காலப் புலவர்கள் இளமங்கையரின் வனப்பை என்றுமில்லாதவாறு போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர். இனி வருங்காலப் புலவர்கள் பெண்களை வர்ணிக்க முடியாதபடி அவர்கள் வர்ணித்துள்ளனர். அப்பாடல் இது.

“சிறுவெள் அரவின் அவ்வரிக் குருளை

கான யானை அணங்கியா அங்கு -

இளையள், முளைவாள் எயிற்றள்,

வளையுடையக் கையள் - எம்

அணங்கியோளே.

சிறிய வெள்ளைப் பாம்பின் வரிவரியான கோடுகளை உடைய குட்டிப் பாம்பொன்று காட்டு யானையை மெல்ல வாய் திறந்து கடித்தது. அதுபோலப் பாம்புக் குட்டியின் வரிகளைப் போலக் கைகளில் வளையல் அணிந்த பெண் காட்டு யானையைப் போலப் பலமுள்ள குறிஞ்சி நில இளைஞனை அணைத்துத் தனது வெண்மை நிறமுடைய பற்களாற் செல்லமாகக் கடித்தாள்.

புலவரின் கற்பனை இவ்வாறு செல்கிறது. கோடுகளை உடைய பாம்பு போல வளையல்களை அணிந்த அந்த இளமங்கையின் கைகள் உள்ளன. கோடுகளைப் போல வளையல்களை அணிந்த அழகான இளமங்கை அவனைக் கட்டியணைக்கிறாள். கோடுகளை உடைய அவளுடைய மிருதுவான கையை அவன் தடவுகின்றான். அவள் அவனை அணைக்கிறாள். அணைக்கும் போது பாம்பு கடிப்பதைப் போல அவளது வெண்பற்கள் அவன் மீது பட்டு விடுகின்றன. இது ஒரு சாதாரண நிகழ்வு. அதைப் புலவன் காவியமாக்கி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின் எம்மைச் சுவைக்க வைக்கிறான்.

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகிய நூல்களில் உள்ள 800 பாடல்களும் அகத்திணையை அள்ளித் தருவதாக உள்ளன. இளமங்கையரைக் குட்டி என்று செல்லமாக இன்றும் அழைக்கிறார்கள். அந்தப் பண்பு அன்றிருந்திருக்கிறது. அருமையான, மிகமிக அருமையாக சங்க காலப் பாடல்கள் இன்றைய நிலையையும் காட்சிப்படுத்துவனவாய் உள்ளமை -யைக் காண வியப்பாக உள்ளது.

மாறுபட்ட உள்ளங்கள்

பாலைநில மக்களின் ஏக்கத்தைப் பற்றிப் பல்வேறு புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் குறுந்தொகையில் உண்டு. பாலை நிலம் பாழ்ப்பட்ட நிலம். அங்குள்ள ஆடவர்கள் போரிடுதல், பகற்கொள்ளைகளில் ஈடுபடுதல் போன்ற தொழில்களையே செய்வர். நீதியாக நேர்மையாக வாழ வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் தம் நாட்டைவிட்டுத் தமக்குப் பிரியமானவர்களைப் பிரிந்து வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று நன்றாக உழைத்து மீண்டும் வந்து தமது குடும்பத்தினருடன் சேர்ந்து இன்பமாக வாழ்வர். பாலைநில இளைஞன் ஒருவன் அழகான ஒரு பெண்ணைக் காண்கிறான். அவளது அழகில் மயங்கிய அவன் மிகவும் சிரமப்பட்டு அவளின் அன்பைப் பெறுகிறான். அந்த அன்பு கிடைத்தற்கரியது என்று நம்புகிறான். அவளது அழகான சிவந்த உடல். இடையளவு நீண்ட கருங்கூந்தல், நடனமாடும் கருவிழிகள், சிவந்த உதடுகள், பட்டுப்போன்ற கன்னங்கள் யாவும் அவனது மனதில் பதிகின்றன.

அந்த நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்த அவனுக்கு வாழ்க்கையின் மேல் அளவில்லாத பிடிப்பு ஏற்படுகிறது. வாழ்க்கையை இனிமையாக்குவது பொருள். பொருளில்லா விட்டால் அவளது தளிர் மேனி பாலைநிலப் பற்றைகள்

போல வாடிவிடும்' வனப்புக் குறைந்துவிடும் என்று நினைக்கிறான். அவளை வாழ வைக்கப் பொருள் வேண்டும். பொருள் வேண்டுமானால் அவளைப் பிரிய வேண்டும். அவனின் அன்பில் கட்டுண்டு வேறு நினைவுகளின்றி வாழும் அவளால் அவனைப் பிரிய முடியாது. அவன் சொன்னால் அவள் விடமாட்டாள். அவளை வருத்திவிட்டுப் போக அவனுக்கு விருப்பமில்லை. அதனால் அவன் அவளுக்குச் சொல்லாது புறப்பட்டுச் சென்றுவிடுகிறான். அவன் தன் மீது பெரும் பாசம் வைத்திருக்கிறான். அவனால் தன்னைப் பிரிந்து ஒரு கணமும் வாழ முடியாது. அத்துடன் அவனுக்குத் தன் அணைப்பு எந்நேரமும் தேவை. வருவேன் என்று கூறிய நேரத்தில் வராவிட்டாற் கூடத் துடிதுடித்துப் பரபரக்கும் அவன் எக்காரணம் கொண்டும் தன்னை விட்டுப் பிரிய மாட்டான். வாழ்க்கையைச் சிறப்பிப்பது மனதில் எழும் அன்பே தவிரப் பொருளல்ல. பொருளுள்ள பலர் காதலில் வெற்றியடையவில்லை என்று சொல்லும் அவன், பொருள் தேடுவதற்காகத் தன்னைவிட்டுச் செல்ல மாட்டான் என்று நினைத்தாள் அவள்.

இவ்வாறு இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தவறாகப் புரிந்து கொண்டனர். அவன் ஊரைவிட்டுப் புறப்படும் நாளன்றும் வந்தான். கட்டி அணைத்தான். ஆயிரமாயிரம்

கதைகள் சொன்னான். எனினும் வாய்தவறிக் கூடத்தான் வெளியூர் சென்று பொருள் தேடப்போவதாகக் கூறவில்லை. அதனால் அவள் மகிழ்வுடன் இருந்தாள்.

அறிவிக்காது அவன் போய்விட்டான். அதை அறிந்த அவள் துடி துடித்தாள். அவளால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அத்துன்பம் நாகம் தீண்டினால் எவ்வளவு துன்பம் உண்டாகுமோ அந்தளவு துன்பத்தைக் கொடுத்தது. நாகம் தீண்டியவர்கள் சில கணங்களுக்குள் இறந்து விடுவார்கள். ஆனால் அந்தச் சில கணங்கள் அனுபவிக்கும் துன்பம் மரணவேதனை என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த மரண வேதனையை அவள் அவன் சென்று விட்டான் என்று அறிந்த கணம் முதல் அனுபவிக்கிறாள். நாகம் தீண்டிய வேதனை ஒரு சில கணங்களுக்கு மட்டும் தான் இருக்கும். ஆனால் அவனைப் பிரிந்த மனவேதனை அவனைக் காணும் வரை இருக்கும்.

அவன் இன்று வருவானா இல்லை இன்னும் சில வருடங்கள் செல்ல வருவானா...? சில வருடங்கள் செல்ல வந்தால் நாகம் தீண்டிய மரண வேதனை சில வருடங்களுக்கு நீடிக்கும் என்று நினைத்து அழுதாள் அவள். அப்படியான வேதனையைப் பற்றி ஒளவையார் பாடிய பாடல் இது,

“செல்வார் அல்லர் என்று யான் இகழ்ந்தனனே:
‘ஓள்வாள் அல்லள்’ என்று அவர் இகழ்ந்தனரே:
ஆயிடை, இருபேர் ஆண்மை செய்த பூசல்,
நல் அராக்க துவியாங்கு, என்
அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக்குறுமே”

ஓளவையார் நீதிக் கருத்துக்களை எவ்வளவு சிறப்பாகக் கூறினாரோ அவ்வளவு சிறப்பாகக் காதலையும் காதலரின் பிரிவைக் கூறியுள்ளார். அவன் தான் பிரிந்து செல்வதைச் சொன்னால் அவளது மனம் வாடிப்போய் விடும் என்று நினைக்கிறான். ஆனால் அவளோ தன் மீது கொண்ட காதலின் உறுதியால் அவன் தன்னைவிட்டுப் பிரிய மாட்டான் என நம்புகிறாள். இரண்டு உறுதியான காதல் வசப்பட்ட நெஞ்சங்களின் உணர்வுகளை இயற்கையாகவும் நம்பும் படியாகவும் சுவையாகவும் சொல்லலும் திறமை ஓளவையாரிடத்தில் நிறைந்து காணப்படுகிறது.

கண்காணாத காதல்

காதல் பலவகை. காதலர் அதிலும் பலவகை. அவள் பெரும் தனவந்தனின் மகள். அவன் அவளைத் தினமும் காண்பான். பகல் வேளையில் ஒன்றாக இருவரும் வீட்டாருடன் இருப்பார்கள். அவர்கள் இருவரும் தத்தமது வேலைகளைச் செய்வார்கள். ஆனால் கதைக்க மாட்டார்கள். கதைக்க வேண்டாம், திரும்பி ஒரு பார்வை கூடப் பார்ப்பதில்லை. லேசாகச் சிரிப்பதுகூட இல்லை. வீட்டாரும் தோழியும் அவர்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கூடப் பார்ப்பதில்லை' அவர்கள் இருவரும் அறிமுகமானவர்கள் அல்லது காதலிப்பவர்கள் என்று கூடக் காட்டிக் கொள்வதில்லை. பொது இடங்களில் சந்தித்தால் அந்நியர் போலவே நடந்து கொள்வார்கள்.

ஆனால் உண்மை நிலை வேறு. வீட்டார் உறங்கியதும் அவள் மெல்ல எழுந்து வீட்டின் பிற்பக்கம் வருவாள். அவளின் வருகைக்காக அவன் பூக்களுடனும்

மாலைகளுடனும் காத்திருப்பான். அவர்கள் வாழ்ந்த இடம் குறிஞ்சி நிலம். தற்செயலாக யாராவது வந்து விட்டால் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும் சந்தன மரத்தின் அடியிலோ அல்லது தேக்க மரத்தின் அருகிலோ மறைந்து விடலாம். யார் வந்தாலும் அகப்பட முடியாத ஓர் இடத்தையே இருவரும் தேர்ந்தெடுத்திருந்தனர்.

அவளுக்கு நீண்ட கருங்கூந்தல். அது இடையைத் தாண்டி நிற்கும். அவள் வந்ததும், அவன் அவளது தலைமுடியை வாரிவிடுவான். பஞ்சு போல மெதுமையான சுகத்தை தரும் அவளது கூந்தலை வருடிவிடுவது அவனுக்குப் பிடிக்கும்.கூந்தலில் மலர்களையும் மாலைகளையும் சூடிவிட்டுக் கூந்தலை வருடுவான். பூக்களின் நறுமணத்துடன் சேர்ந்து வரும் கூந்தலின் வாசம் அவனைக் கிளுகிளுக்க வைக்கும். அவளது மென்மையான கன்னங்கள், கழுத்து, கைகள், விரல்கள் என்பவற்றில் அவனது அடையாளங்கள் பதியும்.

இரவு முழுவதும் யாரும்ற்ற அந்தப் பிரதேசத்தில் அவர்கள் இருவரும் தாம் விரும்பியபடி நடந்து கொள்வார்கள். விடியலை அறிவிக்கக் குருவிகள் கலகலக்கும். அவன் சென்று விடுவான். அவள் தனது

வீட்டுக்குச் சென்று வழமையாகத் தான் செய்யும் வேலைகளைச் செய்வாள்.

முதலில் கூந்தலில் அவன் ஆசையாகச் சூடி மகிழ்ந்த மலர்களையும் மாலைகளையும் எடுத்துத் தூர வீசுவாள். அதன் பின் பல்துலக்கி முகம் கழுவிக்குளிப்பாள். கூந்தலை வாரிப் பூச்சூடுவாள். திலகமிடுவாள். முதல் நாள் இரவு நடைபெற்ற எதையும் மனதிற் கூட நினைக்க மாட்டாள். அப்படி நினைத்து மகிழ்ந்தாலோ அல்லது அந்த நினைவில் மூழ்கினாலோ இரவு நடந்தது வெளிப்பட்டு விடுமென்று நினைப்பாள்.

குருவிகள் கலகலக்கச் சென்றவன் வீட்டிற்குச் சென்று காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு அவளது வீட்டுக்கு வருவான். அவள் அவன் வந்துள்ளான் என்பதைக் கவனிக்க மாட்டாள். அவன் அவளுக்காக அலங்காரம் செய்து வந்ததையும் கவனிக்கமாட்டாள். அவன் யாரோ என்று நினைப்பாள். அவ்வளவு கல்மனம் அவளுடையது. அவனுக்கு, அவளுக்குப் பூச்சூடிய நினைவும், அதை வருடி விட்ட நினைவும் வரும். அத்துடன் விடியவிடிய அனுபவித்த இன்பங்களின் சுகம் நினைவுக்கு வரும். அதை அவன் வெளிப்படுத்தினாலும் அவள் கண்டு கொள்ள மாட்டாள்.

அவள் அவனின் தரிசனத்தை முற்றாகத் தவிர்ப்பாள். மறுநாள் இரவானதும் அன்போடும் ஆவலோடும் வருவாள். கட்டியணைப்பாள். விபரிக்க முடியாத இன்பங்களையெல்லாம் கொடுப்பாள். மறுநாளானால் அவனைக் கண்டு கொள்ளவே மாட்டாள். அதை நினைக்க அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும்’ “கள்ளி எப்படியெல்லாம் நடித்துச் சாகசம் செய்கிறாள்” என்று வியப்பான்.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களுள் தலையானவர் கபிலர். அவர் பாடிய பாடல்கள் குறுந்தொகை என்ற நூலில் உள்ளன. அதில் ஒரு பாடல் இது.

‘இரண்டு அறிகள்வி நம் காதலோளோ ’
 முரண்கொள் துப்பின் செவ்வேல் மலையன்
 முள்ளூர்க் காணம் நாற வந்து,
 நள்ளென் கல்குல் நம் ஓரன்னள்’
 கூந்தல் வேய்ந்த விரவு மலர் உதிர்த்து,
 சாந்து உளர் நறுங் கதுப்பு எண்ணெய் நீவி,
 அமரா முகத்தள் ஆகித்
 தமர் ஓரன்னள், வைகறையானே”

காதலிப்பது குற்றம் என்றும் தனிமையில் காதலர்கள் சந்திப்பது குற்றம் என்று சங்ககாலச் சமூகம் கருதியது. அதனால் அவர்கள் பிடிக்கொடாது மன வைராக்கியத்துடன் நடந்து கொண்டனர். இரவு முழுவதும் ஆடவனின் அணைப்பிலிருந்தவள், விடிந்ததும் அவனை அந்நியனாகக் கருதியமை அக்காலச் சமூகத்தின் கட்டுப்பாடுகளைப் புரிய வைக்கிறது. பாசங் கொண்டு அவனோடு இருந்தவள், அதுவும் இரவு முழுவதும். விடிந்ததும் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமை என்பது, அவளது மன வைராக்கியத்தை விடச் சமூகக் கட்டுப்பாடே காரணமாக இருந்தது என்பதை நினைக்க வைக்கிறது. அலங்காரத்துடன் வந்த அவள் அலங்காரம் கலைத்த பின் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதிலும் கவனமாக இருக்கிறாள். பெண்ணின் தன்மை பற்றியும், காதலின் உறுதி பற்றியும், அக்காலச் சமூகத்தின் நிலை பற்றியும் இப்பாடலில் கபிலர் விரிவாகச் சொல்கிறார். அதில் அவரது திறமை வைரமாக மின்னுகிறது.

மந்தியும் காதலும்

குறிஞ்சி நிலத்தில் பெண்கள் கூடி நின்று திணையை மேயவரும் மிருகங்களையும் குருவிகளையும் கலைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திணைப் புலத்திணைக் காவல் செய்யும் ஓர் அழகியை மலைநாட்டவன் ஒருவன் தீவிரமாகக் காதலிக்கிறான். பகல் வேளையில் அவளது பெற்றோரும் திணைப்புலத்தில் அவளுடன் கூட இருக்கின்றனர். அதனால் அவளால் அவனைப் பகலில் சந்திக்க முடிவதில்லை. அது பெருங்காடு. கொடிய மிருகங்களும், பாம்புகளும் வாழும் பெருங்காடு. பகல் வேளையில் கொழுத்துத் திரண்ட பலவகைப் பாம்புகள் பதையின் குறுக்கே படுத்துக் கிடக்கும். அடர்ந்த காடாகையால் பகலில் அவை படுத்திருப்பது சில சமயங்களில் கண்களுக்குப் புலனாகாது.

பகலில் பெற்றோருடன் இருக்கும் அவ் அழகியை அவனால் சந்திக்க முடிவதில்லை. அதனால் இரவில் வந்து சந்தித்து விட்டுச் செல்கிறான். இது அவளின் தோழிக்குக் கலக்கத்தை உண்டாக்குகிறது. அவள் அவனைச் சந்தித்துச் சொல்கிறாள். “இந்த அடர்ந்த காட்டிலே கூட்டம் கூட்டமாக வாழும் குரங்குகளை நீ பார்த்திருக்கிறாயா...?”

“குரங்குகளைப் பாராத மனிதன் இக்காட்டில் இருக்கிறானா?” மலை நாட்டவன் கேலியுடன் சிரிக்கிறான்.

“எனது கேள்வியின் அர்த்தம் புரியாது சிரிக்கிறாய். குரங்குகள் மரத்துக்கு மரம் தாவிச் செல்லும் போது சில சமயம் ஆண்குரங்கு தவறி நிலத்தில் விழுந்து இறந்து விட்டால், பெண் குரங்கு துன்பத்தால் கண்ணீர் வடிக்கும். பெருங்குரலெடுத்துக் கதறும். கணவனைப் பிரிந்த துயரத்தைத் தாங்க முடியாது துடிதுடிக்கும். பின் தனது குட்டியைக் குரங்குகளிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஓடிச் சென்று செங்குத்தான பாறை மீது ஏறிக் கீழே குதித்துத் தற்கொலை செய்து கொள்ளும். இதை நீ பார்த்தாயா..?” என்றாள். அவன் பேசவில்லை.

“அதை உனக்கு நான் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். நீ இரவு நேரம் வருகிறாய். நீ வரும் வழி மிகவும் ஆபத்தானது. அதனால் உனக்கு ஆபத்து நேரலாம். அப்படி ஆபத்து நேர்ந்தால் உன்னைக் கணவனாக ஏற்று இன்பத்தை அனுபவித்து அதை எண்ணி எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் எனது தலைவியின் நிலை என்னாகும்?. காதலனை இழந்த பெண் குரங்கின் நிலை தான் ஏற்படும். அதனால் நீ இரவில் வராதே. நீ அவளுடன் கூடி எல்லா

இன்பங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டும். அதனால் உனது சந்ததி பெருக வேண்டும். எனது தலைவி நெடுநாள் வாழ வேண்டும். அதனால் நீ இரவில் வருவதை விட்டுவிட்டு அவளைத் திருமணம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்” என்கிறாள் தோழி.

குறுந்தொகை என்ற சங்ககால நூலில் ‘கடுந்தோட்கரவீரன்’ என்ற புலவர் பாடிய பாடல் இது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பெண்கள் தம் கணவர்கள் மீது வைக்கும் அன்பைப் பற்றியும், அதை இழக்கும்போது அவர்கள் தம் குடும்பத்தினரைக் கூட நினைக்காது தமது காதலரை நினைத்து அவர்கள் சென்ற இடத்திற்கே சென்று விடுவதைப் பற்றியும் புலவர் கூறுகிறார். இத்தன்மையை அந்நிலத்தில் வாழும் குரங்குகளும் பின்பற்றுகின்றவாம். இது உண்மையா அல்லது புலவனின் கற்பனையா என்று தெரியவில்லை. இருப்பினும் ஆழமான காதல் பற்றிய பாடல் இது.

கருங்கட்தாக் கலை பெரும் பிறிது உற்றென,

கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி

கல்லா வன் பறழ்கிளை முதல் சேர்த்தி,

ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்து உயிர் செருக்கும்

சாரல் நாட! நடுநாள்

வாரல் ' வாழியோ! வருந்தும் தும்யாமே!"

தோழியின் சூழ்ச்சி

சங்ககாலப் புலவர்கள் தாம் கண்டவற்றை வர்ணிப்பதில் வல்லவர்கள். அத்துடன் சமூகப் பொறுப்புடன் கவிதைகளைப் படைத்தவர்கள். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களைப் போல இதுவரை யாரும் தாம் கண்டவற்றை வர்ணிப்பதில் வல்லவர்களாக இருந்ததில்லை. இயற்கையானாலும் சரி, வீரமானாலும் சரி, அவர்களின் வர்ணனை மிகவும் சிறப்பானதாக இருக்கும். அத்துடன் சமூகத்திற்குப் புத்திமதி கூறுவதாகவும் இருக்கும்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் பெண்ணொருத்தி திணைப்புலத்திலே ஆடவன் ஒருவனைக் கண்டு காதலிக்கிறாள். அவள் வசதியான வீட்டுப் பெண். அங்கங்கள் எல்லாம் திரண்டு பருத்துச் செழுமையாக இருந்தன. அத்துடன் அவள் அவன் மீது அளவுக்கதிகமான காதல் கொண்டிருந்தாள். அவன் பழகிய முறைகண்டு அவன் மீது அவள் நம்பிக்கை வைத்திருந்தாள். அதனால் அவள் அவனுடன் நெருக்கமாகப் பழகி வந்தாள்.

அந்த நெருக்கத்தை அவளது தோழி கண்டு அச்சப்பட்டாள். தினைப்புலத்திற்குத் தன்னைக் காவல் வைத்துவிட்டு அவள் குறிஞ்சி நிலக் காட்டுப் பகுதிக்குள் உள்ள நெருக்கமான மரங்களினிடையில் நெருங்கிச் சந்திப்பதை அவள் காண்கிறாள். அந்த நெருக்கத்தை நினைக்க அவளுக்குப் பயமாக உள்ளது. ஆடவர்கள் காதலிக்கும் போது மயக்கமான வார்த்தைகளைக் கூறிப் பெண்களை மயக்கி இன்பம் அனுபவிப்பதில் குறியாக இருப்பார்கள். அதனால் அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்யும் எண்ணம் இருக்காது. அதை உணர்ந்த தோழி அவ் ஆடவனைச் சந்தித்து ‘இனிமேல் நீ அவளைச் சந்திக்க வரக்கூடாது’ என்கிறாள். அதனால் தலைவி துடிதுடித்துப் போகிறாள். தனது தோழியைக் கோபிக்கிறாள். அவனை உடனே வந்து சந்திக்கும்படி சொல் என்கிறாள். அதற்குத் தோழி சொல்கிறாள் ‘அன்பான தலைவியே! அவன் உன்னைத் தினைப் புலத்திலே கண்டான். நீ காதல் கொண்டாய். அதற்கு நான் உதவிகள் செய்தேன். அவன் அடிக்கடி வந்து உன்னைச் சந்திக்கிறான். ஆரம்பத்தில் சந்திக்கும் போது உன் அழகில் மயங்கி ‘உன்னை உடனே திருமணம் செய்ய வேண்டும்’ என்றான். அதன் பின் நீ அவனை நம்பி இரவிலும் வரச்சொன்னாய். நான் அவன்

இரவில் வரும் போது காவல் காத்தேன். ஆனால் அவனுக்கு இப்போது திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் குறைகிறது. சந்திப்பிலேயே முழுமையான இன்பத்தைப் பெறுபவன் திருமணத்தைப் பெரிதாக விரும்ப மாட்டான். அத்துடன் இன்பம் தெவிட்டினால் கைவிட்டும் விடுவான். அதனால் தான் அவனைச் சந்தித்து இனிமேல் வரவேண்டாம் என்று சொன்னேன். வராமல் இருந்தால் தான் அவனுக்கு முன்பு அனுபவித்த இன்பமும், உனது அங்கங்களின் பொலிவும் மனதில் ஏற்பட்டு வருத்தும். அதனால் அவன் திருமணத்திற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்வான். வருந்தாதே. எனது சூழ்ச்சி உனக்கு நன்மையையும், தீர்வையும் தரும்” என்கிறாள் தோழி. இப்பாடல் குறுந்தொகையில் உள்ளது.

தோழியூடாகப் பரணர் என்ற புலவர் பெண்களுக்குக் கூறிய அறிவுரை நிரம்பிய பாடல் இது.

‘மகிழ்நன் மார்பே வெய்வையால் நீ’

‘அழியல் வாழி - தோழி ! நன்னன்

நறுமா கொண்டு ஞாட்பில் போக்கிய,

ஒன்று மொழிக்கோசர் போல,

வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமால் சிறிதே”

துடிக்கும் நெஞ்சங்கள்

காதலர் அனுபவிக்கும் இன்பங்களைப் பற்றியும், துன்பங்களைப் பற்றியும் வர்ணிப்பதில் சங்ககாலப் புலவர்கள் வல்லவர்கள். அவர்களுக்கு நிகர் அவர்கள் என்று தான் சொல்லுதல் வேண்டும்.

அவன் இருப்பது குறிஞ்சி நிலத்தின் ஓர் ஊர். அவள் இருப்பது இன்னோர் ஊர். திணைப்புலத்தில் கண்டு இருவரும் காதல் கொள்கின்றனர். திணை அறுத்தாயிற்று. காவலுக்கு வந்த அவளும் தோழிகளும் சென்றுவிட்டனர். திணை பயிரிட்ட காலத்தில் இருவரும் இரவில் சந்தித்து அனுபவித்த இன்ப நினைவுகள் யாவும் அவனது மனதில் தோன்றி அவனைச் சித்திரவதை செய்கின்றன. அவளை அவனுக்குத் தேவையாக உள்ளது' எந்நேரமும் அவளுடன் இருக்க வேண்டும்' அவளது அழகை இரசிக்க வேண்டும்' களவாக அனுபவித்த இன்பங்களை மீண்டும் மீண்டும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று அவனது மனமும் உடலும் அவதிப்படுகின்றன.

அவள் இருப்பது அவனது ஊரில் இருந்து வெகுதூரத்தில் உள்ள கிராமத்தில். பகலில் சென்று

அவளைப் பார்க்க முடியாது. அதனால் இரவில் செல்லத் தீர்மானிக்கிறான். பிரியமுன் கடைசியாக அவள் தனது வீட்டின் நிலை பற்றி எடுத்துக்கூறி நடு இரவில் வந்து தமது வீட்டின் பின்புறத்தேயுள்ள வேங்கை மரத்தின் கிளையை உலுப்பினால் தான் எழுந்து வருவேன் என்கிறாள்.

அவளைக் காண அவன் நடு இரவில் தனது ஊரில் இருந்து புறப்பட்டு அவளின் வீட்டை நோக்கி நடந்து வருகிறான். அப்பொழுது பூரணை நாளில் வெட்ட வெளியில் அவளுடன் கூடியிருந்த அந்த இன்பமான நிகழ்வுகள் அவனது நினைவுக்கு வருகிறது. நிலவின் பட்டொளி அவளின் உடலெங்கும் பரவி ஒளிர்ந்த காட்சி அவனைக் கொல்கிறது. “இன்னும் சில நிமிடங்களில் அவளின் பொலிவான உடலைப் பார்க்கப் போகிறோம். அதன் பின்பு”... என்ற நினைவு அவனது மனதை இனிக்கச் செய்கிறது.

ஏதோ அரவங் கேட்கிறது. அவன் திடுக்கிட்டு மரத்தோடு மறைந்து நின்று வீதியை அவதானித்தான். வீதியில் ஊர்க்காவலர்கள் தீவட்டியுடன் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் சென்றுவிடுவார்களென

நினைத்து அவன் மறைந்திருக்கிறான். அவர்கள் செல்லவில்லை.

அவனுக்குத் துக்கமாக இருந்தது. அதை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. பல்வேறுவிதமான இன்பக் கனவுகளுடனும், திட்டமிடலுடனும் வந்த அவன் ஏமாற்றத்துக்குள்ளாக்கி உயிர் பிரிந்த நிலையை அடைந்து நடைப்பிணமாகத் தனது ஊருக்குச் செல்கிறான்.

இரண்டு தினங்களை நிம்மதியின்றிக் கழிக்கிறான். மனம் எதையும் கேட்க மறுக்கிறது. அவளைச் சந்திக்காவிட்டால் உயிர் போய்விடும் போல இருக்கிறது. அதனால் அவன் அன்று இரவு கற்பனைகளுடன் மீண்டும் புறப்படுகிறான். கற்பனை இனிக்கிறது. மனம் இன்னென்ன செய்ய வேண்டும், இன்னென்ன பேச வேண்டும் என்று கூறுகிறது. மனதுக்குள் அவளது கவர்ச்சியான அங்கங்கள் தோன்றுகின்றன. அவற்றை இன்னும் சில நிமிடங்களில் காண்போகிறேன் என மனம் ஆர்ப்பரித்தது.

அவளின் ஊருக்கு வந்து விட்டான். அவனைத் தெரு நாய்கள் கண்டு விட்டன. அவை அவனது மனநிலையை அறியாது கூட்டமாகக் குரைத்துக் கொண்டு வருகின்றன. அவன் அதிர்ந்து போனான். நாயின் குரைப்புச் சத்தம்

ஊரை விழிப்படையச் செய்கிறது. மேலும் அங்கு நின்றால் ஆபத்து வந்துவிடும் என்று நினைத்து அவன் திரும்பிச் செல்கிறான். அவனது கற்பனைகள்யாவும் சிதைந்து விட்டன. எப்படி யெல்லாம் திட்டமிட்டிருந்தான். அவவை நிறைவேறாததால் துவண்டு போனான் அவன்.

“எப்படியும் சந்திக்க வேண்டும். சந்திக்காவிட்டால் உயிர் போய் விடும். ஊர்காவலர் நின்றால் அல்லது நாய்கள் குரைத்தால் வேறு வழியால் செல்ல வேண்டும். இன்று எப்படியாவது அவளைக் கண்டு மகிழ்ந்த பேசி இன்பம் அனுபவிக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் உயிர் போய்விடும். உயிர் போனாலும் பரவாயில்லை. இன்று சந்தித்தே தீரவேண்டும்” என்று நினைத்து மறுநாள் செல்கிறான்.

பல நாட்களாக அவன் வருவான் வந்து வேங்கை மரக்கிளையை உலுப்புவான் என்றெண்ணிக் கொண்டிருந்த அவள் துயரத்துடன் கண் விழித்திருந்தாள்.

பல நாட்களாக இரவில் அவனின் வரவை எண்ணி விழித்திருந்த போதும் அன்று அவளுக்கு நித்திரை வரவேயில்லை. அவனது அழகிய தோற்றமும், அவனால்

அனுபவித்த இன்பங்களும் அவளது மனத்தில் வந்து கொண்டிருந்தன.

நடுச்சாமம் கழிந்தபோது வீட்டின் பின்புறத்தில் இருந்த வேங்கை மரம் சற்றுப் பலமாகச் சலசலத்தது. திடீரென்று நெஞ்சை நிரப்பிய இன்ப நினைவுகளோடு வெளியே வந்தாள் அவள். பல நாட்களுக்குப் பின்பு பெரும் இன்பமேற்படப் போகிறது என்ற நினைப்புடன் மரத்தடிக்கு வந்தாள். மீண்டும் மரம் குலுங்கும் சத்தம் கேட்டது. அண்ணாந்து பார்த்தாள். மரத்தில் ஆண் குரங்கொன்று பெண் குரங்கொன்றுடன் ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

நினைவுகள் நெருப்பாகச் சுட வீட்டுக்குள் வந்த அவள் பஞ்சணையில் உருண்டாள். மனம் அமைதிகொள்ள மறுத்தது. கற்பனைகள் சிதைந்து உடலை வருத்தின. விம்மலும் வந்தது. அவன் வந்தான். தெருவில் காவற்காரர்களும் இல்லை' நாய்களும் இல்லை. அதனால் தைரியமாக அவளின் வீட்டின் பின்பக்கத்திற்கு வந்து காமம் நெஞ்சிற் பொங்க வேங்கை மரக்கிளையைப் பிடித்து அசைத்தான். நிசப்பதமான அந்த இரவு வேளையில் வேங்கைக் கொப்பின் சலசலப்பு பேரிரைச்சலை உண்டாக்கியது. அதில் குடியிருந்த பறவைகள் பெரும் சத்தத்துடன் பறந்தன.

அவன் காத்திருந்தான். அவள் வரவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அந்தக் கிளையை உலுப்பிப் பேரிரைச்சலை உண்டு பண்ணினான். இருப்பினும் அவள் வரவில்லை.

“குரங்குகள் கொடுத்து வைத்தவை. அவை இரவும் பகலும் சோடியாக இருந்து இன்பத்தை அனுபவிக்கின்றன. எத்தனை முறை அவை மரக்கிளைகளில் தாவித் தாவி தாம் நினைத்த இன்பத்தை நினைத்தவாறு அனுபவிக்கின்றன” என்று நினைத்தவாறு முன்பு தான் அவனது இறுக்கமான அணைப்பில் இருந்ததை எண்ணியவாறு பஞ்சணையில் புரண்டாள். பஞ்சணை முள்ளாகக் குத்தியது.

பலமுறை கிளையை அசைத்துச் சத்தமுண்டாக்கிய அவன், அவள் நித்திரையில் இருப்பாளென்று நினைத்து மீண்டும் மீண்டும் கிளையை அசைத்துச் சத்தம் எழுப்பினான். அவள் குரங்குகள் ஓடி விளையாடுகின்றன என்று நினைத்தாள். இவ்வாறு காதலர்கள் படும் துன்பத்தைப் பரணர் என்ற சங்க காலப் புலவர் மிகவும் அருமையாகக் கூறுகிறார்.

காதலின் தன்மை பற்றியும், காதலர் கூடியிருக்கும் போது ஏற்படும் மன உணர்வுகளையும், அதனால் உண்டாகும் இன்பங்களையும், காதலர்கள் சந்திக்காததால் அவர்கள் படும் துன்பங்களையும் சங்ககாலப் புலவர்கள் மிகவும் அருமையாகக் கூறியுள்ளனர். அவர்கள் கூறியதற்கு மேலாக இதுவரை எந்தப் புலவரும் கூறியதில்லை. காதல் தான் வாழ்வு, காதலர்கள் சந்திக்காவிட்டால் அவர்களுக்கு உலக நினைவு வராது. அவர்களுக்கு வரக்கூடாத நோய்களெல்லாம் வந்து விடும். அந்நோய்களை இனங்கண்டு குணமாக்க வேண்டுமெனில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் கூடி இன்பம் பெறல் வேண்டும் என்பதே சங்ககாலப் புலவர்களது போதனை. காதலர்களின் உணர்வை வெளிப்படுத்தும் அருமையான பாடலைப் பரணர் என்ற பெரும் புலவர் பாடியுள்ளார் அந்தப் பாடல் இது.

“இல்லோன் இன்பம் காமுற்றா அங்கு,

அரிது வேட்டனையால் - நெஞ்சே!

காதலி நல்லள் ஆகுதல் அறிந்தாங்கு

அரியள் ஆகுதல் அறியாதோயே”

வேழமும் வேங்கையும்

மலைநாட்டின் இளைஞன் ஒருவன் அழகான பெண்ணொரு -ருத்தியைக் காதலிக்கிறான். மிக மிக நெருக்கமான காதல் அது. திணைப்புலத்தைக் காக்கும் போது அவன் அவளைக் கண்டு காதல் கொண்டான். பகல் வேளைகளில் இருவரும் தோழியின் உதவியுடன் மூங்கில் காட்டில் சந்தித்து மகிழ்ந்தனர். ஓங்கி வளர்ந்திருந்த மூங்கில் மரங்களின் செழிப்பு அவர்களது இன்பத்திற்கு உதவி செய்தது. வேங்கை மர நிழலில் அவள் காத்திருப்பாள். அவளைக் காண அவன் ஓடோடி வருவான். பின் இருவரும் மூங்கில் பற்றைக்குள் செல்வார்கள். அவர்களுக்குக் காவலாகத் தோழி இருப்பாள். திணை அறுத்தாயிற்று. அவளால் அவனைக் காணமுடியவில்லை. அத்துடன் அவன் தொழில் விடயமாக வேற்றாருக்குச் சென்றுவிட்டதாக ஊரவர்கள் பேசிக்கொள்வது அவளின் காதுகளுக்கு எட்டியது.

அவளுக்குத் திருமணம் பேசினார்கள். பெரும் பெரும் பணக்கார இளைஞர்கள் அவளை விரும்பி வந்து பெண்

கேட்டனர். அவனைக் காணாத துன்பம் ஒருபுறம், தினமும் பெண் பார்க்கும் படலம் மறுபுறம். அதனால் அவள் நிம்மதியிழந்து தவித்தாள். தோழியால் அவளுக்கு ஆறுதல் கூற முடியவில்லை.

“உன்னை அவன் தன் உயிராக எண்ணுகிறான். உன் நினைவோடுதான் அவன் இருப்பான். அத்துடன் உன்னிடம் பெற்ற இன்பம் அவனது மனதில் அடிக்கடி தோன்றிச் சித்திரவதை செய்யும். அதனால் அவன் தன் கரும்பு முடிந்ததும் ஓடோடி வந்து விடுவான். என் அன்பான தோழியே, ஒரு பெண்ணிடம் பெறும் இன்பத்தைப் போல உலகில் வேறு எதிலிருந்தும் பெற முடியாது. அதை விடப் பெற்ற இன்பம் எவ்வேளையிலும் மனதில் தோன்றி துன்பப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கும். அதனால் அவன் தனது வேலைகளை அவசர அவசரமாக முடித்துவிட்டு வந்து விடுவான். கவலைப்படாதே. அவன் முன்பு தந்த இன்பங்களை நினைத்துப்பார். பூரிப்புத் தானாக வரும்” என்றாள் தோழி.

“நான் அதைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. அவர் அன்பானவர். என்னை மறக்க மாட்டார். ஆனால் தினமும் பலர் வந்து என்னைப் பார்த்து ரசிக்க வைத்து

விட்டாரே. அதுதான் மிகுந்த கவலையாக இருக்கிறது” என்று விம்மி அழுதாள்.

“இதற்காகவா கவலைப்படுகிறாய்? காட்டில் உள்ள வேங்கை மரங்களை நீ பார்த்ததில்லையா...? பலம் மிகுந்த உயரமான வேங்கை மரத்தினடியில் மதங்கொண்ட யானைகள் போரிடும். அப்போது ஒரு யானை மறு யானையை உக்கிரமாகத் தாக்கும். தாக்கும்போது மறு யானை புத்திசாலித்தனமாக விலகிக் கொள்ளும். அப்போது தாக்கிய யானை வேங்கை மரத்துடன் மோதும். அப்படிப் பல தடவைகள் நடைபெறுவதால் பலமான வேங்கை மரங்கள் சாயும். வேங்கை மரங்கள் சாய்வதால் பெண்கள் சிரமப்படாது நிலத்தில் நின்று கொண்டே வேங்கைப் பூக்களைப் பறித்து மாலை கட்டித் தலையில் சூடி மகிழ்வர்”

“அதற்கென்ன?” அவள் ஆத்திரத்துடன் குறுக்கிட்டாள். “யானைகள் சண்டையிடும் போது வேங்கை மரம் சரியப் பெண்கள் இலகுவாகப் பூப்பறிப்பது போல, உனது திருமணம் பற்றிப் பேசிக் குழம்பிக் கொண்டிருக்கும் பெற்றோர் உனது காதலைப் பற்றி எண்ண மாட்டார்கள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி உனது காதலன் வந்ததும் அவனுடன் சென்றுவிடு” என்றாள் தோழி.

கபிலர் என்ற சங்ககாலப் புலவர் குறிஞ்சி நிலத்தைப் பற்றியும், அங்கு வாழும் மக்களைப் பற்றியும், அவர்களது காதல் ஒழுக்கத்தைப் பற்றியும், அங்குள்ள மிருகங்களைப் பற்றியும் சிறப்பித்துப் பாடிய அருமையான பாடல் இது.

காதலர்கள் இயற்கையை எவ்வாறு தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று புலவர் இயல்பாகக் கூறுகிறார். யானைகளின் சண்டையால் வேங்கை மரம் சரியப் பெண்கள் இலகுவாகப் பூப்பறிப்பது போல பெற்றோர்கள் பிரச்சினைப்படும் போது அதைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துதல் வேண்டும் என்று புலவர் காதலருக்கு அறிவுரை கூறுகிறார். அந்தப் பாடல் இது.

“ஒன்றேன் அல்லேன்: ஒன்றுவென்’ குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரி தாள் வேங்கை
குறவர்மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்,
நின்று கொய மலரும் நாடனொடு
ஒன்றேன் - தோழி! ஒன்றினானே.”

தனக்கின்னா இன்னா பிறர்க்கு

தமிழுக்கு இந்துக்கள் தொண்டாற்றியதை விடச் சமணர்கள் தான் கூடுதலாகத் தொண்டாற்றியுள்ளனர். வாழ்க்கையின் உண்மையைத் தத்துவங்களாகவும், காவியங்களாகவும் படைத்த சமணர்களின் பங்கை அளவிட்டுக் கூறமுடியாது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்களின் சிறப்பைப் பாராட்டாத தமிழ்ப் புலவர்கள் இல்லையென்றே கூறலாம். அவை கதை வடிவிலான காப்பியங்கள். பழமொழி நானூறு, நாலடியார் போன்றவை வாழ்க்கையைத் தத்துவமாகக் கூறும் காவியங்கள்.

பழமொழி நானூறு என்னும் அரிய நூலைத் தந்தவர் முன்றுறை அரையனார் என்னும் பெரும் புலவர். ஒவ்வொரு பழமொழியையும் சொல்லி, அதன் அடிப்படையில் ஒரு வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை விளக்கும் ஒரு செய்யுளையும் சொல்கிறார். இவ்வாறு மொத்தம் நானூறு செய்யுட்களால் அமைந்தது பழமொழி நானூறு எனும் நூல். பழமொழி என்றால் பழம்மொழி என்றும் கொள்ளலாம். பழத்தைப் போன்ற சுவையான மொழியென்றும், பழம்பெரும் அனுபவத்தவர்களின் அனுபவ வார்த்தைகள் என்றும் அதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

முன்பு வாழ்ந்த அறிஞர்களின் வாழ்வில் உண்டான அனுபவ வாக்குகளே பழமொழிகள். அதனால் அவற்றைக் கற்போரது வாழ்க்கை பயனுள்ளதாக அமையும். ஒவ்வொரு பழமொழியும் கவிதை வடிவில் தரப்பட்டமையால் நானூறு பழமொழிகளும் பல்வேறு சுவையுள்ள கனிகளைப் போலச் சுவைக்கின்றன. கவிதைக்குரிய பண்புகள் அனைத்தும் அவற்றில் பொதிந்து காணப்படுவதோடு தத்துவங்கள் வாசிப்போரை வியப்படைய வைக்கின்றன. சங்க காலத்தில் கதைகள் கவிதைகடாகச் சொல்லப்பட்டன. அது போல வாழ்க்கைத் தத்துவங்களும் கவிதைகளினூடாகச் சொல்லப்பட்டன. ஆனால் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பழமொழிகளைக் கவிதைகளாகக் கூறியவர் அரையனார் என்ற அறிஞர் மட்டுமே.

சமணர்கள் பெண்களை இழிந்தவர்களாகவே கருதி வந்தனர். உலகத்தில் உள்ள துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் பெண்கள் கொடுக்கும் இன்பம் என்றும் சொல்லினர். ஆனால் அரையனார் பெண்களைப் பெரியவர்களாக்கிப் பெண்களுக்கே உபதேசம் செய்கிறார். அவர் தனது பழமொழிக் கவிதைகளில் பெண்களை விழித்தும், அரசர்களை விழித்துமே சொல்கிறார். நாட்டை ஆள்பவன் அரசன். அரசனை ஆள்பவன் அரசி. பெண்கள் தான் சமுதாயத்தின் வித்துக்கள். அவர்களுக்குக்

கூறப்படும் ஆலோசனைகள் எப்படியும் எல்லோரையும் சென்றடையும் என்று அரையனார் நினைத்திருக்கிறார். அதனால்தான் அவர் தனது வர்ணனைகளால் பெண்களைக் குளிர்ப்பண்ணி மிகவும் கடுமையான வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை இனிய கவிதை மூலம் ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார்.

பழமொழியை முதுமொழி என்றும் சொல்வார்கள். தமிழ் இலக்கணத்தை எமக்குத் தந்த தொல்காப்பியர் பழமொழிக்குக் கூறிய வரைவிலக்கணம் பழமொழி நானூறில் நிறைந்து காணப்படுகிறது’ “நுண்மையும், சுருக்கமும், தெளிவும், இனிமையும், பொருளும் விளக்கமாக இருப்பதோடு குறித்த பொருளைச் சரியாக விளக்கிச் சொல்வது பழமொழி” என்கிறார். தொல்காப்பியர்.

அரையனாரின் பழமொழி நானூற்றில் உள்ள ஒரு கவிதையைப் பார்ப்போம்.

“வினைப் பயன் ஒன்றின்றி வேற்றுமை கொண்டு
நினைத்துப் பிறர்பணிப்பச் செய்யாமை வேண்டும்
புனப்பொன் அவிரசுணங்கின் பூங்கொம்பர் அன்னாய்
!
தனக்கின்னா இன்னா பிறர்க்கு”

வளமான காடுகளில் பூத்துக் குலுங்கும் மலர்களிலே உள்ள பொன்னிறமான மகரந்தங்களைப் போன்ற பொன்னிறமான அழகிய தேமல்களை உடலெங்கும் கொண்டுள்ள வசீகரமான பெண்ணே, உனக்குத் துன்பம் தரும் செயல்கள் பிறர்க்கும் துன்பம் தரும் என்று தெரிந்து கொள். அதனால் உனக்குத் துன்பம் தரும் என்று நீ நினைக்கும் எதையும் மற்றவர்களுக்குச் செய்ய விரும்பாதே” என்று அரையனார் மிகவும் அழகான தேமல்களை உடைய பெண்ணிற்கு அறிவுரை கூறுகிறார்.

தனக்குத் துன்பமாயிருக்கும் ஒன்று பிறருக்கும் துன்பத்தையே கொடுக்கும் என்பதைப் பெண்கள் உணர வேண்டும். உணர்ந்ததைத் தமது கணவர்க்கும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அன்பான அழகிய மனைவி சொன்னால் இரும்பு மனம் கொண்ட கணவனும் கேட்பான் என்ற நம்பிக்கை அரையனாருக்கு இருந்ததன் காரணமாகத்தான் அரையனார் அவ்வாறு சொன்னார். தேமல்கள் பலவகை. பெண்ணுக்குப் பொன்னிறமான தேமல்கள் உடலில் இருந்தால் அவை அவளை அழகுபடுத்தும். அத்துடன் கணவனின் காமத்தைத் தூண்டி அவனை நிலைகுலையச் செய்யும். நிலைகுலைந்த ஆடவன் தன் அறிவிற்கெட்டியபடி நடக்காது, அறிவிப்பவரின் சொல்லுக்கேற்பவே நடப்பான் என்ற உண்மையை அரையனார் தெரிந்து

வைத்திருந்தமையால்

தான்

பெண்ணிடம் அந்தப் பெரும் பணியை ஒப்படைத்தார். பகையால் பாதிக்கப்படுவது பெண்கள் தான். ஒருவனுடன் பகைகொள்ளும் ஆடவன் அவனோடு சண்டையிட்டுக் காயமடைந்தால் அவனையும் குடும்பத்தையும் பராமரிக்கும் பொறுப்புப் பெண்களுக்கே வந்துவிடும். அதனால் அழகான தேமல்களையுடைய பெண்ணே, உனது கணவனை மற்றவர்களுடன் முரண்படாத வகையில் வைத்திரு. உன் கணவனால் செய்யப்பட்ட துன்பம் உன் குடும்பத்திற்குத் திரும்பி வந்தால் நீதான் கஷ்டப்படுவாய் என்று கூறுகிறார்.

பார்வதி என்ற பெண்ணுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். கணவன் விபத்தில் இறந்து விட்டான். அவள் கூலி வேலை செய்து தன் பிள்ளைகளைக் கற்பித்தாள். க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பில் கற்கும் தனது மூத்த மகளுக்கு அவள் ஒரு தங்கச் சங்கிலி வாங்கிக் கொடுத்தாள். அதை அவள் அணிந்து சென்ற போது திருடன் ஒருவன் அறுத்து விட்டான். பார்வதியால் அந்தத் துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவள் சாப்பிடாமல் இருக்கிறாள். அதை அறிந்த அவளது இனத்தவளான சிவகாமி என்ற பெண் வந்து ' "நீ சாப்பிடாமல் இருந்தால் சங்கிலி கிடைத்து விடுமா? கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய பொருளானாலும் பொசிப்பு இருந்தால் தான் கையில் தங்கும். வீணாகக்

கவலைப்படாது எழுந்து சாப்பிடு” என்று ஒப்புக்குச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள். சிவகாமியின் கணவன் குடிகாரன். அவன் வீட்டைக் கவனிப்பதில்லை. அதனால் அவள் ஒரு பசுவை வளர்த்து அதிலிருந்து பால் கறந்து விற்றுச் சீவித்து வந்தாள். அந்தப் பசு திடீரென்று நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து விட்டது. அதைச் சிவகாமியால் தாங்க முடியவில்லை. சாப்பிடாது அழுது கொண்டிருந்தாள். அப்போதுதான் பார்வதியின் நிலை அவளுக்குப் புரிந்தது. தான் முன்பு பார்வதிக்குச் சாதாரணமாகச் சொன்னதை நினைத்துக் கவலைப்பட்டாள்.

தாயர் அலைத்துப் பால் பெய்தல்

சமூக நீதிகளையும் சமூகத்திற்குத் தேவையான ஒழுக்க நெறிகளையும் சமண முனிவர்களே அதிகமாகச் சொல்லியுள்ளனர். சமண முனிவர்கள் சொன்ன தத்துவங்கள் தான் இன்றும் உலக வழக்கில்

இருக்கின்றன. சமண சமய நூலான பழமொழி நானூறு என்னும் நூல் பழமொழிகளைத் தத்துவக் கவிதைகளாக எடுத்தியம்புகிறது. தீயவரைத் தண்டித்துத் திருத்துவது பற்றி பழமொழி நானூறு பின்வருமாறு கவிதையில் கூறுகிறது.

**“உலப்பில் உலகத்து உறுதியை நோக்கிக்
குலைத்தடக்கி நல்லறம் கொள்ளார்க் கொளுத்தல்
மலைத்தழுது உண்ணாக் குழவியைத் தாயர்
அலைத்துப் பால் பெய்து விடல்”**

குழந்தைகள் நல்ல சத்தான உணவு வகைகளை உண்ண மறுக்கும். சத்தான உணவைக் குழந்தைப் பருவத்தில் உண்ணாவிட்டால் அக்குழந்தை வளர்ந்த பின் பலவீனமாக, சோம்பேறியாக, அறிவில்லாதவனாக வளரும் என்று தெரிந்து கொண்ட தாய் அதை ஏமாற்றி உணவு உண்ண வைப்பாள். அப்போதும் உண்ணாத குழந்தைகளைத் தாய் பயமுறுத்தி உண்ண வைப்பாள். இது உலக இயற்கை. இதைக் குறை கூறுவார் யாரும் இல்லை. குழந்தை உணவை உண்ணாமையால் வெருட்டி, வருத்தி உணவை உண்ண வைத்தபின், அதைத் தூக்கிக் கொஞ்சி விளையாடுவாள். இத் தாய்மாரைப் போலவே சான்றோர்கள் நடந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

நல்லவர்களாகப் பிறந்து சந்தர்ப்ப வசத்தால் தீய செயல்களைச் செய்யும் மக்களைச் சான்றோர் திருத்தி நற்பிரசைகளாக்குதல் வேண்டும். இதற்காக அவர்கள் முதலில் தீய செயல்களைச் செய்வோரைச் சந்தித்து இனிய வார்த்தைகளால் நீதியை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். ஊரில் உள்ள பெரிய மனிதர் தம்மை மதிக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தாலே சிலர் திருந்தி விடுவார்கள். அப்படித் திருந்தாதவர்களைக் கண்டித்துத் திருத்த வேண்டும் என்கிறார் அரையனார்.

கற்றவர்கள்தான் அதிகமான தீயசெயல்களைச் செய்வார்கள் என்ற கருத்துப்படப் பல பாடல்களை முற்காலப் புலவர்கள் எழுதியுள்ளனர். பழமொழி நானூறு என்ற நூலும் இக்கருத்தைச் சொல்கிறது. இதற்காக ஒரு கதையைப் பாருங்கள்.

“பருத்தி மலை என்ற ஊரில் பெரியதம்பி என்றொரு ஆசிரியர் இருந்தார். அவருக்கு எண்பத்தைந்து வயது. இருப்பினும் இளைஞனைப் போலச் சுறுசுறுப்பாகச் செயற்படுவார். ஊரில் உள்ள பலர் அவரின் மாணவர்கள். அவரின் மாணவன் நடனசிகாமணி. மிகவும் ஒழுக்கமுள்ளவன். ஆனால் அவனது மகன் சிவலோகநாதன் குடிகாரன், திருடன். அதனால் கவலைப்பட நடனசிகாமணி

தனது ஆசிரியரான பெரியதம்பியிடம் தனது மகனைப் பற்றிக் கூறிக் கவலைப்பட்டார். அதனால் ஒருநாள் பெரியதம்பி நடனசிகாமணியின் வீட்டுக்கு வந்தார். அப்பொழுது சிவலோகநாதன் வீட்டில் இருந்தான். பெரியதம்பியைக் கண்டதும் அவன் எழுந்து மிகவும் மரியாதையாக அவரை வரவேற்று ஆசனத்தில் அமர்த்தி விட்டு’ “அப்பா வெளியே சென்று விட்டார்” என்றான்.

“மகனே, நான் அப்பாவைச் சந்திக்க வரவில்லை. உன்னைத்தான் சந்திக்க வந்தேன். உனது தந்தை எனது மாணவன். மிகவும் சிறந்த மாணவன். அவனது பிள்ளையான நீ செய்யக் கூடாத காரியங்களையல்லாம் செய்வதால் உனது தந்தை வேதனைப்படுகிறார். மகனே, பெற்றோர் மனங்கலங்கினால் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை சிறக்காது. தாயானவள் உண்ண மறுத்த பிள்ளைகளுக்குத் தண்டனை கொடுத்து உணவைக் கொடுக்கிறாள். மாணவன் என்பவன் ஆசிரியரின் பிள்ளை. அப்பிள்ளையின் நல்வாழ்விற்காகப் பிள்ளைகள் தவறு செய்யும்போது தண்டித்து திருத்துதல் வேண்டும். நீ என்னிடம் படிக்காவிட்டாலும் என்னிடம் படித்த மாணவனின் பிள்ளை. எனக்குப் பேரனைப் போன்றவன். அதனால் உன்னைத் தண்டிக்கவும் எனக்கு உரிமையுண்டு” என்று அவர்

சொல்லும் போது சிவலோகநாதன் குறுக்கிட்டுச் சொன்னான்’ “ஐயா நீங்கள் பெரியவர். அத்துடன் சிறந்த ஆசிரியர். உங்களைப் பற்றித் தினமும் வாயோயாமல் அப்பா சொல்வார். அவரைப் போல ஊரில் உள்ள பலரும் சொல்கிறார்கள். ஊர்ப் பெரியவரான நீங்கள் ஊரில் உள்ள அனைவரும் ஒழுக்கமுள்ளவராக வாழ வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள். ஐயா, அப்பாவுக்கு வாய்த்த உங்களைப் போன்ற ஒரு நல்லாசிரியர் எனக்கு ஆசிரியராகக் கிடைக்கவில்லை. எமது அதிபரும் ஆசிரியர்கள் சிலரும் சேர்ந்து பாடசாலைப் பொருட்களைத் திருடுவார்கள். திருடிய பொருட்களை எம்மிடம் தந்து தமது வீட்டில் கொண்டு சென்று கொடுக்கும் படி பணிப்பார்கள். அதற்கு உபகாரமாக இனிப்பு வகைகளைத் தருவார்கள். வகுப்பில் எமது அதிகாரமே மேலோங்கி இருக்கும். சிலர் மது அருந்துவார்கள். அவர்களுக்கு நாம் மதுவாங்கி வந்து கொடுப்போம். அப்படி வாங்கி வரும் போது நாமும் குடித்துப் பார்ப்போம். பின் ஆசிரியர்களோடு சேர்ந்தும் குடிப்போம். அதனால்தான் நாம் கெட்டோம்”

“உங்களைப் போன்ற ஓர் ஆசிரியர் எமக்குக் கிடைத்திருந்தால் நான் இன்று இவ்வாறு நடந்திருக்க மாட்டேன்.” பெரியதம்பி திகைத்துப் போனார். அவர் அதை

எதிர்பார்க்கவில்லை. அதனால் சிவலோகநாதன் சொன்னான் 'ஐயா, அப்பாவும் ஊரில் உள்ள பெரியவர்களும் உங்களுக்குத் தரும் மதிப்பைக் கண்டு நான் வியப்படைவதுண்டு. நானும் எனது நண்பர்களும் எம்மைக் கற்பித்த ஆசிரியர்களுடன் நண்பர்களைப் போலப் பழகுவோம். அதற்குக் காரணம் அவர்களின் நடத்தைதான். பெரியவர்கள், பெரியவர்களாய் நடந்தால் சிறியவர்கள் அதைப்பார்த்து நடப்பார்கள். என்னைக் கற்பித்த ஆசிரியர் ஓர் அதிபராக இருக்கிறார். அவர் பணம் பெற்றுக் கொண்டு தான் மாணவர்களை வகுப்பில் அனுமதிக்கிறார்" என்றான் சிவலோகநாதன்.

பெரியதம்பி பேசாது எழுந்தார். அப்பொழுது சிவலோகநாதன் சொன்னான் 'ஐயா, நான் திருந்துவேன் என்று நம்பி வந்த உங்களின் நம்பிக்கையை நான் சிதறடிக்க மாட்டேன். உங்களைப் போன்ற ஒருவர் முன்பே எனக்குச் சொல்லியிருந்தால் நான் தீய செயல்களைச் செய்திருக்க மாட்டேன்" என்றான்.

பழமொழி நானூறு என்ற நூலில் அரையனார் கூறுவது போல் பெரியவர்கள் நல்லபடி நடந்து கொண்டால் தீய செயல்களைச் செய்வோர் கட்டாயம் திருந்துவார்கள். இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் அரையனார் என்ற

பெரும் புலவரின் சிந்தனை இப்பொழுதும்
பொருந்துகின்றதென்றால் அதற்கு அதில் பொதிந்துள்ள
உண்மையான தத்துவக் கருத்துக்களே காரணமாகும்.

முயற்சியே மூலதனம்

“தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்.”

இக்குறள் சைவசித்தாந்தத்தின் கடவுட்
கொள்கையைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. விதியை விட
வலிமையானது வேறெதுவும் இல்லை. அவ்விதியை விலக்க

முடியாது. விதியின்படிதான் ஒருவரது வாழ்க்கை நடைபெறும். விதியென்பது ஒவ்வொருவரும் செய்யும் கர்மங்கள். கர்மங்கள் என்பது ஒருவன் வாழும் போது செய்யும் செயல்கள். நல்லவற்றைச் செய்தால் நன்மையும், தீயவற்றைச் செய்தால் தீமையும் வரும். இதை இறைவனாற் கூடத் தடுக்க முடியாது. ஒருவர் செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்கான பயன்களை அவருடன் சேர்த்து வைப்பதுதான் சைவ சித்தாந்தத்தின் முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானின் தொழில்.

ஒருவன் முன்பு செய்த தீமைகளுக்கு அஞ்சி அதை உணர்ந்து நன்மை செய்தால் அவன் செய்யும் முயற்சிக்கான பலன் கட்டாயம் கிடைக்கும். முயற்சிதான் பயனைக் கொடுப்பது இதை விளக்கச் “செய்யும் தொழிலே தெய்வம்” என்றொரு முதுமொழி உண்டு. எத்தொழிலானாலும் அதை நம்பிக்கையுடன் முயன்று செய்தால் வெற்றி கிடைக்கும். முயற்சி செய்யாமல் சோம்பியிருப்பவனது வாழ்வில் மகிழ்ச்சி இராது. அதனால் முயற்சி செய்தல் வேண்டும். சைவ சித்தாந்த நூல்களான திருவருட்பயன் முத்தியின்பத்தைப் பற்றிக் கூறி, அம்முத்தியின்பத்தைப் பெற முயற்சிக்க வேண்டும் என்று கூறி, முயற்சியைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றது.

ஒவ்வொருவரின் முயற்சிக்கேற்பவே முத்தி கிடைக்கும் என்றும் கூறுகிறது. பெரு முயற்சியெடுப்பவன் ஒரு பிறப்பிலேயே முத்தியடைந்து விடுவானென்றும் முயற்சி குறைந்தவர்கள் முயற்சிக்கேற்பப் பல பிறப்புக்கள் எடுத்து முத்தி அடைவார்கள் என்றும் கூறுகிறது. இக்குறள் முத்தியை மட்டுமன்றி உலக வாழ்வில் முயற்சியின் பெருமையையும் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

நாமகள் பெரும் அழகியில்லா விட்டாலும் சுமாரான அழகி. அத்துடன் பெரும் பணக்காரி. அவளின் தந்தையும், சசோதரர்களும் முரடர்கள். யாராவது ஏறுமாறாகக் கதைத்தாற்கூட உடனே தாக்கி விடுவார்கள். நாமகளை ஆரூரன் விரும்பினான். அவள் எங்கு சென்றாலும் அவளைத் தொடர்ந்து செல்வான். அவள் அவனை அன்பொழுகப் பார்ப்பாள். உதட்டுக்குள்ச் சிரிப்பாள். ஆரூரனின் நண்பன் நாதன் சொல்வான் 'நண்பா, பலர் ஒரு பெண்ணை விரும்பலாம். ஆனால் தான் விரும்புவதை அவளுக்குத் தெரிவித்தால் தான் அவளின் காதலைப் பெற முடியும். அவளது போக்கைப் பார்த்தால் அவள் உன்னை விரும்புகிறாள் போலத் தெரிகிறது. காதலிக்கும் உனக்குத் துணிவு வேண்டும். துணிந்து உனது காதலை அவளுக்குச் சொல்' என்றான். ஆனால் ஆரூரன் பயம் காரணமாக

நாதனின் சொல்லைக் கேட்கவில்லை. எந்நாளும் கோயிலுக்குச் சென்று தனது காதலைச் சிவனிடம் சொல்லி, தன்னை நாமகளுடன் சேர்த்து வைக்கும்படி வணங்குவான். விரதங்கள் பிடிப்பான்.

“ஆரூரா, விரதம்பிடிப்பதாலும் கடவுளை வணங்குவதாலும் உனது காதல் கை கூடாது. துணிவுடன் முயற்சி செய்தால் தான் காரியம் கைகூடும். நான் வாசித்த கதையொன்றைக் கூறுகின்றேன் கேள். ஒரு குடியானவன் சிவபெருமானை நோக்கிக் கடும்தவம் புரிந்தான். அவனது தவத்தால் மகிழ்ந்த சிவன் அவன் முன்தோன்றி” “உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார். குடியானவன் மகிழ்ந்து, “நான் பெரும் பணக்காரனாக வேண்டும்” என்று கேட்டான். சிவன் அப்படியே ஆகட்டும் என்று கூறி மறைந்தார். பல மாதங்கள் கழிந்தன. அக்குடியானவன் பணக்காரனாகவில்லை. அதனால் அவன் மீண்டும் தவம் செய்தான். சிவன் அவன் முன் தோன்றினார்” “கடவுளே நான் இன்னும் பணக்காரனாகவில்லை” என்று அழுதான் குடியானவன்.

“மகனே, நீ எந்த முயற்சியும் செய்யாமல் சோம்பேறியாக இருந்தால் எப்படிப் பணக்காரனாவாய். ஓர்

அதிஷ்ட இலாபச் சீட்டை எடு அதை உனக்குக் கிடைக்கச் செய்கிறேன். இல்லாவிட்டால் ஏதாவது கன்றுநடக் குழி வெட்டு அதற்குள் புதையலை வைக்கிறேன். முயற்சி செய்யாவிட்டால் கடவுளின் அருள்கூடக் கிடைக்காது” என்றார். அதனால் நண்பா, துணிந்து அவளின் அருகே சென்று உனது காதலை வெளிப்படுத்தி. அவளுக்குத் திருமணம் பேசுகிறார்கள். காதலிப்பவன் பயப்படக்கூடாது. பயந்தால் காதலி பறிபோய்விடுவாள்” என்றான் நாதன். அதன் பின்பும் ஆரூரனுக்கும் பயமாக இருந்தது.

கொல்லும் சினம்

“தன்னைத் தான் காக்கின் சினம் காக்க’

காவாக்கால் தன்னையே கொல்லும் சினம்”

ஒருவர் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டுமானால், அவர் தனது சினத்தை அடக்குதல் வேண்டும். அடக்காவிட்டால் அச்சினம் அவரை அழித்து விடும் என்கிறது திருக்குறள். பகவத்கீதையின் சாங்கிய யோகத்தில் உள்ள 62 ஆவது, 63 ஆவது சுலோகங்கள் சினத்தைப் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றன’ “இந்திரிய விடயங்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத

மனிதனுக்குப் பற்று உண்டாகிறது. பற்று ஆசையாக மாறும். பின் அது அவாவாக மாறும். அதன் பின் அவா சினமாக வடிவெடுக்கும்.

சினத்தால் மனக்குழப்பமும், மனக் குழப்பத்தால் ஞாபகமின்மையும், ஞாபகமின்மையால் புத்திநாசமும், புத்திநாசத்தால் அழிவும் உண்டாகும்” வள்ளுவர் வேதங்களையும், உபநிடதங்களையும் நீதி நூல்களையும் எல்லாச் சமயங்களினதும் சாத்திர நூல்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்த பின்பே திருக்குறளை எழுதினார். அதனால் அவர் எழுதியவை யாவும் முக்காலத்திற்கும், முழு உலகத்தினருக்கும் பொருத்தமுள்ளதாக உள்ளன.

பலிக்கும் இடத்திலும் கோபம் வராமல் காப்பவனே சினத்தைக்காப்பவனாகிறான். சினமானது முகமலர்ச்சியையும் பெருமதிப்பையும்இல்லாமற் செய்வதோடு சம்பந்தப்பட்ட வனையும் அவனது குடும்பத்தையும் அழித்துவிடும். கோபப்படுபவர்களுக்கு முன்னால் அவர்களின் குடும்பம் அழிந்து விடும்.

மனஉறுதியில்லாதவர்களும், பலவீனமானர்களும்தான் கோபப்படுகின்றனர்.கோபம் அறிவை மறைத்துச் சம்பந்தப்பட்ட -வர்களை மனநோயாளியாக்கி விடும்.

ஆகையால் மனதை அடக்கிப் பொறுமையைக் காக்கப் பயிற்சி எடுத்தால் கோபத்தை இல்லாமற் செய்யலாம்.

ஆதவன் பட்டதாரி ஆசிரியன். அறிவுதரும் நூல்களை எல்லாம் தேடிக் கற்றவன். நல்ல பிரசங்கி' யார் எந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாலும் விளக்கமாக விடைகூறக் கூடியவன். ஆனால் முன்கோபி. அதனால் மாணவர்களோ அல்லது பெரியவர்களோ விளங்காதவற்றைத் திருப்பிக் கேட்டால் கோபத்துடன் ஏசுவான். மாணவர்களைத் தண்டிப்பான். மாணவர்கள் அவனைக் கண்டால் நடுங்குவார்கள். அதனால் அவன் கற்பிக்கும் மாணவர்களது பெற்றோர் அடிக்கடி அவன் மீது புகாரிடுவார்கள். அதைப் பொறுக்க முடியாத அதிபர் ஆதவனை அழைத்துச் சொன்னார்' "நீங்கள் ஓர் ஆசிரியர். ஆசிரியர் என்பவர் மாணவனது தாயார். ஒரு தாய் தனது அன்பான் பிள்ளையின் மீது கொள்ளும் அன்பைவிடப் பல மடங்கு அன்பை ஆசிரியன் தனது மாணவர்கள் மீது வைத்தல் வேண்டும். அன்பாலும் கருணையாலும் பாசத்தாலும் தான் மனங்களை ஆட்கொள்ள வேண்டும். உங்களது நடத்தையால் பிள்ளைகள் படிப்பை வெறுக்கிறார்கள். பாடசாலையையும் வெறுக்கிறார்கள். உங்களுக்குப் பலமுறை இதைக் கூறியும் நீங்கள் கேட்பதாக இல்லை. அதனால் உங்களை இடமாற்றம் செய்யும்படி கூறிவிட்டேன்.

இடமாற்றம் வரும்வரை நீங்கள் ஓய்வு அறையில் இருங்கள். நீங்கள் ஏனைய ஆசிரியர்களையும், சமூகத்தவர்களையும் மதிக்காததால் அவர்களும் உங்களை மதிப்பதில்லை. அத்துடன் உங்களுக்குத் திருமண வயது வந்தும் யாரும் பெண்தர விரும்புகிறார்களில்லை. நீர் இப்பாடசாலைக்கு வந்த போது உமது அறிவையும், அழகையும், உடலுறுதியையும் கண்டு விரும்பி எனது மகளுக்கு உம்மைத் திருமணம் செய்து வைக்கலாமென நினைத்தேன். எப்போதும் முற்கோபம் கொள்வோர் காலப்போக்கில் மனம் குழம்பி தன்நிலை அறியாதவர்களாகி விடுவார்கள். உம்மைப் பார்க்கும் போது அந்த நிலைக்கு நீர் வந்துவிட்டதாக மக்களும் அதிகாரிகளும் கூறுகின்றனர். எனவே இனியாவது திருந்தப்பாரும்” என்றார் அதிபர். முற்கோபம் கொள்வோரைப் பற்றி வள்ளுவர் மிக அருமையாகக் கூறியுள்ளார். இதைவிடச் சிறப்பாக எந்தப் புலவனும் கூறவில்லை.

பிணக்கம் தரும் இன்பம்

“ஊடியவரை உணராமை, வாடிய வள்ளி முதல் அரிந்து அற்று.”

இல்லறத்தைப் பற்றி வள்ளுவன் அனுபவித்துக் கூறிய வார்த்தைகளைப் போல எந்தப் புலவனும் கூறியதாகத் தெரியவில்லை. குடும்பமென்றால் தினமும் பல

பிரச்சினைகள் வரும். அதைவிடக் காதலரிடையே ஆயிரமாயிரம் பிரச்சினைகள் கணத்திற்கு கணம் வரும். காமத்தைப் பற்றியும், காதலின் தன்மையைப் பற்றியும் முழுமையாகத் தெரிந்து கொண்ட பெண் அடிக்கடி தன் கணவனுடன் பிரச்சினைப் படுவாள். இந்தப் பிரச்சினைகளை வள்ளுவர் ஊடல் என்கிறார்.

காரணமின்றிப் பிரச்சினைப்படுவது கூடி இன்பம் அனுபவிப்பதற்காக என்றும், பிரச்சினைகளின் பின் கூடுவது பெரும் இன்பத்தைத் தரும் என்றும் கூறுகிறார். தன்னோடு பிரச்சினைப்பட்டவரை நன்கு புரிந்து கொண்டு கூடி மகிழாது விட்டால், அதுவாடிய கொடியை அறுப்பது போன்றதாகுமென்றும், பிணக்கம் கொண்ட மனைவியின் (காதலியின்) ஊடலை நீக்காமல் அவளைக் கூடுவது துன்பம் அடைந்துள்ளவரை மேலும் துன்பப்படுத்தும் என்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறார். குடும்பத்தில் வரும் பிரச்சினைகள் அளவோடு இருத்தல் வேண்டும். பெரும் பிணக்குகள் மிகவும் பழுத்த பழுத்தைப் போன்றது. மிக மிகச் சிறியதான பிணக்குகள் செங்காயைப் போன்றது. மேற்சொன்ன இரண்டு பிணக்குகளும் வாழ்க்கையைக் கெடுத்து விடும். ஊடலானது உண்ணத்தக்க சுவையுள்ள பழுத்தைப் போன்றதாக இருத்தல் வேண்டும். அத்துடன்

பிணக்குகளை அளவோடு கொள்ளல் வேண்டும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

செந்தூரனின் மனைவி அகல்யா நல்ல அழகி. அதனால் அவன் அவளை அளவுக்கதிகமாக விரும்பினான். எவ்வேளையிலும் அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவதும், எதைச் செய்வதானாலும் அவளைக் கேட்ட பின்பே செய்வதும் அவனது சுவாவம் . பிறர் இருக்கும் வேளைகளிலும் அவன் அவளோடு செல்லமாகக் கதைப்பான். அதனால் இனத்தவர்கள் அவன் மனைவிக்குப் பயந்தவன் என்று சொல்வார்கள். அதனால் அகல்யா அவனுடன் சற்றுக் கடினமாக நடந்துகொள்வாள். அதை அவன் உண்மை என நினைத்துக் கவலைப்படுவான். அவ்வேளைகளில் அவன் உணவை உண்ண மாட்டான். அப்பொழுது அவளுக்குத் துக்கமாக இருக்கும். எனினும் சிரமப்பட்டுப் பொறுத்துக் கொள்வாள். இரவானதும் அவளே வலியச் சென்று கதைப்பாள். சோற்றை ஊட்டி விடுவாள். அதனால் அவன் பேரின்பம் கொள்வான். இவ்வாறு ஏற்படும் பிணக்குகளால் பெரும் இன்பம் பெறலாம் என்று தெரிந்து கொண்ட அவன் தானகவே அடிக்கடி பிணங்கிக் கொள்வான். அவன் பிணங்கும் போது அவள் பிணங்காது அவனை அன்புடன் நேசிப்பாள். ஆனால் அந்த அன்பை அவன் ஏற்கமாட்டான். பின் இரவானதும் அவன் வலியச்

சென்று குழைவான். அப்போது அவள் பிணங்குவாள். இது அவர்களுக்கு மட்டில்லாத மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. குடும்பத்துக்குள்ளே அளவோடு பிணக்குகள் வருவதுதான் பேரின்பம் என்கின்றார் வள்ளுவர். அதை அனுபவித்தவர்கள் தான் சொல்ல வேண்டும்.

இயல்பான அறிவு

“நுண்ணிய நூல் பல கற்பினும் மற்றும்தன்
உண்மை அறிவே மிகும்”

ஒருவன் பல்வேறு அறிவைத் தருகின்ற நூல்களை மிகவும் விரிவாகக் கற்றாலும், விதியின் காரணமாக அவன் நூல்களைக் கற்குமுன் இருந்த அறிவே மேம்பட்டுத் தோன்றும் என்று பரிமேலழகர் உரையில் கூறியுள்ளார். பல்வேறு வகையான நூல்களை வெகு நாட்களாகக் கற்றாலும் அதை விளங்கிக் கற்காவிட்டால் உள்ள அறிவுதான் வரும். விளங்காதவற்றைக் குருவிடம் கேட்டுக் கற்கலாம். ஆனால் குரு கற்பிப்பதும் பலருக்கு விளங்குவதில்லை. சிலர் வெட்கத்திற்கு அஞ்சி விளங்கியது போல நடிப்பார்கள். சிலர் விளங்கா விட்டாலும் விளங்கி விட்டது என்பார்கள். நன்கு விளங்கிக்

கற்காதவர்கள் சில சமயம் மறந்தும் விடுவார்கள். இப்படி எத்தனையோ பிரச்சினைகள் வாழ்வில் வரும். இதற்கு வள்ளுவர் ஊழின் மீது பழியைப் போட்டுள்ளார்.

ஒருவனது வாழ்வு ஊழின் வசப்பட்டதென்று இந்து சமயங்கள் கூறுகின்றன. விளங்காமை, சோம்பல், அக்கறையின்மை, மறதி என்பவை யாவும் ஊழின் வசத்தால் வருவதாகச் சைவ சமயம் கூறுவதை வள்ளுவரும் அப்படியே சொல்ல மக்களும் அதை நம்பி வாழ்கின்றனர். இவை பற்றி மக்கள் தோன்றிய காலம் முதல் வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடைபெறுகின்றன.

பொதுவாக உலகைப் பார்த்தால் பெரும் கல்விமான்கள் பலர் தமக்குக் கொடுத்த பொறுப்புக்களையே சரிவரச் செய்வதில்லை. கல்வி அறிவு குறைந்தவர்கள் பெருஞ்சாதனைகளைச் செய்துள்ளனர். அறிவுக்கும் கல்விக்கும், செயலுக்கும் பெரும்பாலான இடங்களில் தொடர்பில்லாமல் இருப்பதை நாம் கண்டு கொள்கின்றோம். இதிலிருந்து நாம் விதியைப் பற்றிச் சற்று அதிகமாகச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகள் விதியைப் பற்றிச் சிந்திப்பதில்லை. எமது நாட்டில் சாதி, சமயம், பணம்.

செல்வாக்கு, இனசனம் என்பவற்றைப் பார்த்தே பொறுப்புக்களை, பதவிகளைக் கொடுக்கின்றனர். இதனால் தான் அதை விதியென்று சொல்லப்படுகின்றது. மேலை நாடுகளில் திறமைக்கு முதலிடம் அளிக்கப்படுவதால் விதி என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. ஒருவர் நுட்பமான நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றாலும் தேவையான நேரத்தின் போது அவரது இயல்பான அறிவு தான் வெளிப்படும். பலர் ஒரு பதவிக்காகப் பல வகையான நூல்களைக் கற்றுப் பரீட்சை எழுதுகின்றனர். அதில் சித்தியடைவது ஒரு சிலர்தான். எல்லோரும் பலவகையான நூல்களைக் கற்றாலும் அவர்களின் நுண்ணறிவு தான் அப்போது வெளிப்படுகிறது. அது தான் இயல்பான அறிவு என்று வள்ளுவர் கூற உரையாசிரியர்கள் அதை விதி என்கின்றனர்.

ஊழ் என்ற அதிகாரத்தில் உள்ள பத்துக் குறள்களிற் சிலதில் ஊழ் என்ற சொல் குறளில் வருகிறது. ஆனால் இக்குறளில் ஊழ் என்ற சொல் வரவில்லை.

மாதவனும், ஆதவனும் ஆசிரியர்கள்' நண்பர்கள்' ஒரே பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றவர்கள். மாதவன் பணக்காரன்' சாதிமான்' செல்வாக்குள்ளவன். ஆதவன் வறியவன். செல்வாக்கில்லாதவன். ஒரு பாடசாலைக்கு அதிபர் பதவி வெற்றிடமாக வந்தபோது இருவரும்

அப்பதவிக்கு விண்ணப்பித்தனர். செல்வாக்குள்ள மாதவன் அதிபரானான். சில வருடங்கள் செல்ல ஓகோ என்றிருந்த அப்பாடசாலையின் தரம் அடிமட்டத்திற்குச் சென்றது. ஆனால் செல்வாக்குக் காரணமாகப் பிரமுகர்கள் மாதவனை மதித்தனர். புகழ்ந்தார்கள். மேலும் பதவிகளும், பட்டங்களும் அவனுக்குக் கிடைத்தன. ஆதவன் நல்ல ஆசிரியன். அவன் கற்பித்த மாணவர்கள் எல்லோரும் சித்தியடைந்தனர். அதனால் மாணவர்களும் அவர்களது பெற்றோரும் ஆதவனைப் புகழ்ந்தார்கள். மாதவனைப் பெரியவர்களும், பிரமுகர்களும் கல்வியியலாளர்களும் புகழ்ந்தனர். அவன் செல்வாக்கு மிக்கவனாக மதிக்கப்பட்டான். இதை விதியென்று ஆதவனும், மக்களும் நம்பினர். அதனால் ஆதவனுக்குத் துன்பம் ஏற்படவில்லை. தன்னுடைய விதி அதுவென நினைத்து மனமகிழ்வுடன் வாழ்ந்தான்.

இந்நிலை விதியை நம்பாத மேலைநாடுகளில் இல்லை. அறிவிற்கும் கல்விக்கும் தொடர்பில்லை என்பது கல்வியிய -லாளர்களது கொள்கை. அதுவே வள்ளுவரினதும் கருத்தாகும். உரையாசிரியர்கள் தான் அதை விதி என்கிறார்கள். ஒருவர் எவ்வளவு தான் படித்தாலும் அவருக்கு இயல்பாக உள்ள அறிவுதான் வெளிப்படும் என்பது வள்ளுவர்வாக்கு. அதுதான் உண்மை.

அதனால் தான் கற்பவர்கள் எல்லோரும் பரீட்சையில் சித்தியடைவதில்லை.

பொருள் செயல் வகை

‘பொருள் அல்லவரைப் பொருள் ஆகச் செய்யும்

பொருள் அல்லது இல்லை பொருள்’

ஒரு பொருளாக மதிக்கத்தகாதவனையும் பெரும் மதிப்புள்ளவனாக்குவது செல்வம். இழி குணத்தவராக, தீயவராக இருந்தாலும் பொருள் உள்ளவரிடத்தில் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக உயர் குலத்தவர்களும், அறிவுடையவர்களும் சென்று இரப்பர் என்று மேற்சொன்ன குறளில் வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

அன்புடமை, தானம், தவம், ஈகை என்றெல்லாம் சொன்ன வள்ளுவர் உலக நடைமுறையைப் பார்த்தார். நீதி நூல்களும் இதிகாச புராணங்களும் கூறுபவற்றைப் பார்த்தார். இவற்றில் தான தர்மங்கள் செய்து ஒழுக்கமாக வாழ்பவர்களை விடத் தனவந்தர்கள் மேன்மையுடன் வாழ்ந்தனர்’ எல்லோராலும் மதிக்கப்பட்டனர். அதனால் உலக நடைமுறை பற்றித் தானும் சொல்ல வேண்டும்

என்பதற்காகப் 'பொருள் செயல் வகை' என்ற அதிகாரத்தில் பொருளைப் பற்றிக் கூறி பொருளை அளவுக்கதிகமாகத் தேடுங்கள் என்று கூறுகிறார்.

ஒருவன் பொருளைத் தேடும் வழிவகைகளைப் பற்றி யாரும் ஆராய மாட்டார்கள். அப்படி ஆராய்ந்தாலும் அவனை ஒதுக்கி வைக்காது அவனைப் புகழ்ந்து தமது காரியங்களைச் செயற்படுத்தவே நினைப்பார்கள். விநாயக புராணத்தில் காமாந்தன் என்பவன் பெரும் தீமைகளையெல்லாம் செய்தவன். பிராமணர்களைக் கூடக் கொன்றவன். பெருந் திருடன். அவன் திருடியே பெருந்தொகைப் பணத்தைச் சேர்த்தான். பிற்காலத்தில் தான் திருடிய பணத்தைக் கொண்டு கோயில்களில் கும்பாபிஷேகம் செய்து வந்தான். தானதர்மம் செய்தான். அதனால் அவன் அடுத்த பிறப்பில் அரசனாகப் பிறந்தான். உலக நடைமுறை இவ்வாறிருக்கத் தான் கூறும் தர்ம முறைப்படி வாழ்வோர் மிகுந்த கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதை வள்ளுவர் கண்டார். அதன் பின்தான் வள்ளுவர் பொருளைப் பற்றிப் பாடினார்.

வள்ளுவரது காலத்தில் அவர் மதிக்கப்படவில்லை. அவரைப் போன்ற சிறந்த புலவர்களும் மதிக்கப்படவில்லை. அரசர்கள் தமக்கு விரும்பியவர்களுக்குப் பொன்னும்

பொருளும் அள்ளிக் கொடுத்தனர். புலவர்கள் அரசரை மிகவும் புகழ்ந்து பாடினர். அவர்களைச் சபையில் புகழ்ந்தனர். புகழுக்கு ஆசைப்பட்ட அரசர் தகுதியில்லாத பல புலவர்களுக்குப் பரிசளித்தனர்.

வள்ளுவர் தன் வாழ்நாளில் ஒரு போதும் அரச சபைக்குச் சென்றதில்லை. மற்றைய புலவர்களையும் புகழ்ந்ததில்லை. அரசனுக்கு விருப்பமான புலவர்களைப் புகழ்ந்து அவர்களை மதித்து அவர்களுக்குச் சேவகம் செய்வோரைப் பற்றிப் புலவர்கள் அரசர்க்குச் சொல்லிப் பரிசுகளும், பட்டங்களும் வாங்கிக் கொடுப்பார்கள். அரசன் தனக்கு விரும்பியவர்களை அரசவைப் புலவனாக்குவான். கல்லாதவர்களுக்கும் பெரும் பட்டங்கள் வழங்கிக் கௌரவிப்பான். இது இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. காளமேகப் புலவர் அரச சபையில் இருக்கும் போது 'திருமலைராயன்' என்ற அரசர் காளமேகப் புலவரை அவமதிப்பதற்காக ஒரு புலமை இல்லாத ஒருவருக்குக் 'கவிராயர்' பட்டம் கொடுத்தான். அதைக்கேலி செய்த காளமேகம், "மன்னா பெரும் அறிஞனுக்குக் கவிராயர் பட்டம் கொடுத்திருக்கிறாய். நீ பட்டம் கொடுத்த கவிராயரின் வாலெங்கே? நீண்ட வயிறெங்கே? முன்னிரண்டு காலெங்கே? உட்குழிந்த கண்களெங்கே? உலகெங்கினும்

உள்ள கவிராயர்களுக்கு (குரங்குகளுக்கு) இவை யாவும் இருக்கும்' என்றார். கவிராயர் என்று குரங்குகளுக்கும் ஒரு பெயர் உண்டு. கல்லாத ஒருவனுக்குப் பெரும்பட்டம் கொடுத்ததைப் பெரும் புலவரான காளமேகம் கிண்டல் செய்வதற்காக அப்படிக்கூறினார். இவற்றை எல்லாம் அறிந்த திருவள்ளுவர் தானும் அதை ஏற்றுத் திருக்குறளில் அதைப் பாடியுள்ளார். அப்படிப்பாடியமையால் தான் திருக்குறள் உலக நடைமுறை களைக் கூறும் நூல் என்றும், அது எக்காலத்திற்கும் எம் மக்களுக்கும் பொருந்தும் என்றும் அறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இன்றும் செல்வம், செல்வாக்குள்ளவர்களுக்கு துறைகளுக்குப் பொறுப்பாகவுள்ள அறிஞர்கள் பல்வேறு வகையான தில்லுமுல்லுகளைச் செய்தும் உரிய ஆவணங்களை மறைத்தும் பட்டங்கள், பதவிகள் வழங்கி வருவதை நாம் காண்கின்றோம். இப்படியானவர்களை வரலாறு பரிகசிக்கும்.

பொருள்ளார்க்கே இரு உலக வாழ்வும் சிறக்கும்

'ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு எண்பொருள்

ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு'

அரிதான செல்வத்தை மிகுதியாகத் தேடியவர்களுக்கு அறமும் இன்பமும் மிகவும் எளிதாகக் கை கூடும் என்கிறார் வள்ளுவர். ஒழுக்கமாக வாழ்ந்து அறநெறிப்படி பொருள்தேடி அவற்றை இரப்பவர்களுக்குக் கொடுத்து வாழ்பவர்களுக்குத் தான் வானுலக வாழ்வும் பூவுலக வாழ்வும் சிறக்கும் என்று கூறிய வள்ளுவர், பொருள் செயல் வகை என்ற அதிகாரத்தில் கிடைத்தற்கு அரிதான செல்வத்தை அளவுக்கதிகமாகத் தேடியவர்களுக்கு வானுலக வாழ்வும் பூவுலக வாழ்வும் மிகவும் சிறப்பாக இருக்கும் என்று கூறுகிறார். பெரும் தனவந்தர்களுக்கு அறமும் இன்பமும் தானாகத் தேடி வரும் என்றும் கூறுகிறார்.

செல்வத்தை அளவுக்கதிகமாகத் தேடுபவன் ஒரு பொழுதும் அதை அறநெறிப்படி தேட முடியாது. ஒரு வியாபாரியானவன் ஒரு பொருளைக் கொள்வனவு செய்து அதிலுள்ள கழிவுகளை அகற்றித் தரமான முறையில் விற்பனை செய்தால் அவன் தன் வாழ் நாளில் தனவந்தனாக முடியாது. கலப்படம் செய்பவன் தான் விரைவில் தனவந்தனாவான். இதை அன்று வள்ளுவர் உணரத்தவறி விட்டார் என்று தான் எண்ணத்

தோன்றுகிறது. அன்று வாழ்ந்த மக்கள் தாம் நினைத்தவாறு நீதிக்குப் புறம்பான வழிகளில் பொருள் தேடினர். பின்பு தாம் தேடிய பொருட்கள் தீய வழியில் தேடியமையால் பழிபாவம் வருமென்று அஞ்சித் தாம் தேடிய பொருளில் ஒரு சிறு தொகையைத் தான தர்மம் செய்தனர். அப்படி அவர்கள் செய்யும் போது அறிஞர்கள் அதைக் கண்டிக்கவில்லை. பலர் தாமும் சென்று அப்பொருளைப் பெற்று வந்தனர். அத்துடன் தீய வழிகளில் பொருள் தேடியோர் அப்பொருட்களைக் கொண்டு தான தர்மம் செய்வதோடு மட்டும் நில்லாது கோயில்களைக் கட்டியும், கோயில்களில் அன்னதானங்களைச் செய்தும் தமது பாவத்தைப் போக்கினர்.

காளமேகம் போன்ற புலவர்கள் இச்செயல்களை மிகவும் கண்டித்தனர். அப்படி அவர்கள் கண்டித்துப் பாடிய பாடல்கள் பல இன்றும் நூல்களில் உள்ளன. பொருளை எவ்வழியாலும் சேர்க்கலாம். ஆனால் அவற்றைத் தான தர்மம் செய்து புண்ணியம் சேர்க்கலாம் என்ற நிலை இன்றும் எமது சமூகத்தில் காணப்படுகிறது. ஏனைய அதிகாரங்களில் இதை மறுத்துரைத்த வள்ளுவர் பொருள் செயல் வகை என்ற அதிகாரத்தின் இறுதிக் குறளில் இதை அனுசரிக்கிறார் என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

கந்தபுரத்தில் இரண்டு வியாபாரிகள் இருந்தனர். ஆரூரன் என்ற வியாபாரி நேர்மையானவன். கலப்படம் செய்யாதவன். தரமான பொருட்களையே விற்பவன். அதனால் அவன் விலையைச் சற்று கூட்டியே விற்பான். இதனால் மக்கள் அவனிடம் பொருட்கள் வாங்குவது குறைவு. தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டால் மட்டும் வாங்குவார்கள். துரைராசா என்ற வியாபாரி நிறை குறைத்து கலப்படம் செய்து மிகவும் மலிவான விலையில் பொருட்களை விற்பான். அவனிடம்தான் அவ்வூர் மக்களும் அயலூர் மக்களும் பொருட்களை வாங்குவார்கள். அதனால் அவன் விரைவில் தனவந்தனாகி விட்டான். அவன் அவ்வூரில் உள்ள பாடசாலைகள், சனசமூக நிலையங்கள், முன்பள்ளிகளுக்குத் தாராளமாக உதவுவான். கட்டடங்கள் கட்டிக் கொடுப்பான். கோயில்களில் அன்னதானம் செய்வான். அதனால் ஊர் மக்கள் அவனை மதித்துப் போற்றினர். ஆனால் ஆரூரன் பெரிதாக உதவிகள் செய்ய மாட்டான். ஆனால் மிக மிக நேர்மையாக வியாபாரம் செய்வான். அதனால் மக்கள் அவனை மதிப்பதில்லை. இந்த வகையில் நீதி நியாயம் தரம் பற்றி நாம் சந்தேகங்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். புராணங்களும், இதிகாசங்களும் கூறிய நீதி நெறிக்கருத்துக்களை மிகவும் நுட்பமாகத் திருக்குறளில் கூறிய வள்ளுவர், பொருள் செயல் வகை என்ற

அதிகாரத்தில் உலக நடைமுறை தீயதானாலும் அதை ஏற்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்.

ஈகையும் இரத்தலும்

“நல்லாறு எனினும் கொளல் தீது ’ மேல் உலகம்
இல் எனினும் ஈதலே நன்று”

“ஆ விற்கு நீரென்று இரப்பினும் நாவிற்கு
இரவின் இளி வந்து இல்”

வள்ளுவர் தர்மம் செய்வதைப் பற்றியும், இரந்து கேட்டல் பற்றியும் கூறிய குறள்கள் இவை. முதலாவது குறள் எந்தப் பயனும் கருதாது தானம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகிறது. பலர் தம் நோக்கம் நிறைவேற்றுவதற்காகத் தானம் செய்கிறார்கள். சிலர் நோக்கங்கள் எதுவும் இல்லாது மறுபிறப்பில் தாம் இன்பம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துத் தானம் செய்கின்றனர். இவ்விரண்டு கொடைகளும் கொடைகளாகா என்று வள்ளுவர் சொல்கிறார். தானம் செய்வதன் மூலம் மறுபிறப்பில் இன்பம் ஏற்படாது விட்டாலும் தானம் செய்தல் வேண்டும் என்பதே வள்ளுவனது நோக்காகும். தானம் செய்வதன் மூலம் பெரும்பயன் கிடைக்கும். ஆனால்

அப்பெரும் பயனை எண்ணிக்கூடத் தானம் செய்யக்கூடாது என்பது வள்ளுவனது வாக்கு.

இரண்டாம் குறள் இரத்தல் பற்றிக் கூறுகிறது. ஒரு பசு தாக மேலீட்டால் கதறுகிறது. அதன் தாகத்தைத் தீர்க்க விரும்புவன் வேறு ஒருவரிடம் பசுவிற்கு கொடுக்க நீர் தாருங்கள் என்று கேட்கக் கூடாது. சங்க காலத்திலும் பின் வந்த காலங்களிலும் மந்தைகள் நீர் குடிப்பதற்காகக் குளம், கேணி, கிணறுகள் என்பவற்றை மக்கள் அமைத்திருந்தனர். அங்கு அப் பசுவைக் கொண்டு சென்றோ அல்லது அங்கிருந்து நீர் கொண்டு வந்தோ வைக்க வேண்டுமே தவிர இரந்து வைக்கக் கூடாது என்கிறார் வள்ளுவர். இரப்பதால் பழி உண்டாகும். இதனால் தர்மம் செய்யக் கூடப் பொருளை இரக்கக் கூடாது. தனது உழைப்பில் தானம் செய்வதால் தான் பயன் உண்டாகும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

நாவலூரில் திருமாறன் என்றொரு வர்த்தகன் இருந்தான். அவன் பெரும் வர்த்தகன். அத்துடன் பெரும் தனவந்தன். அதனால் அவ்வூரவர்கள் அவனைத் தான் அங்குள்ள கோயில்கள், சனசமூக நிலையங்கள், பொது நிறுவனங்களுக்குத் தலைவராக்கினர். அவன் புகழை விரும்புவன். அவன் தான் விற்பனை செய்யும்

பொருட்களில் கலப்படம் செய்வான். அதனால் கிடைக்கும் பெரும் இலாபத்தைத் தானதர்மம் செய்து வந்தான். நாவலூரில் உள்ள மக்கள் பலர் வெளிநாடுகளில் இருந்தனர். அவர்கள் தமது இனத்தவர்களுக்குக், கொடுக்கவும், ஊரில் உள்ள பாடசாலைகள், கோயில்களுக்குக் கொடுக்கவும் திருமாறனின் பெயருக்கு பணம் அனுப்பி வைப்பார்கள். திருமாறன் ஆட்களைக் கூட்டி அதைத் தான் சொல்லியதால் தான் அவர்கள் அப்பணத்தை அனுப்புகிறார்கள் என்று பெரிதாகச் சொல்லிக் கொடுப்பான். திருமாறனுக்குத் தமது கஷ்டங்களைக் கூறித் தமது பிள்ளைகளிடம், உறவினர்களிடம் பணம் பெற்றுத் தருமாறு பலர் கோருவர். பின் திருமாறன் அவர்களின் உறவினர்களுக்குச் சொல்லிப் பணம் பெற்றுக் கொடுப்பான்.

நாவலூரில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலுக்குத் தீர்த்தக் கேணியில்லை. நாவலூரில் வாழ்ந்த அச்சுதன் தான் வெளிநாடு சென்றால் பிள்ளையாருக்குத் தீர்த்தக் கேணி அமைத்துத் தருவதாக நேர்த்தி வைத்தான். நேர்த்தி வைத்த சில நாட்களில் அவன் வெளிநாடு சென்று விட்டான். அதன் பின் தனது தகப்பனிடம் கேணி வெட்டிக் கட்டுவது பற்றிக் கதைத்தான். அவர் திருமாறனுக்குப் பணம் அனுப்புமாறு கூறினார். திருமாறன் பணத்தைப்

பெற்றுத் தீர்த்தக் கேணி வெட்டிக் காட்டினான். தீர்த்தக் கேணி வேலை முடிந்து பொங்கிய போது திருமாறன் தான்தான் தீர்த்தக் கேணியை அமைக்கும் யோசனையை அச்சுதனுக்குச் சொல்லி அதை அமைப்பதற்கான பணத்தை அனுப்பச் சொன்னதாகக் கூறினான். சபையில் இருந்தோரும் அங்கு பேசுவதற்காக வந்தவர்களும் திருமாறனின் சேவைகளைப் பற்றிப் புகழ்ந்தனரே தவிர அச்சுதனைப் பற்றி எதுவும் பேசவில்லை.

அங்கு வந்த பெரியவர் ஒருவர் சொன்னார் ' "தர்மம் செய்பவன் தான் தர்மம் செய்வதைச் சொன்னால் அதற்கான பயன் அற்றுப் போய்விடும். திருமாறன் பொருட்களில் கலப்படம் செய்து அதனால் வரும் இலாபத்தில் தானதர்மம் செய்கிறான். அந்தப் பலன் திருமாறனைச் சேராது. கலப்படப் பொருட்களை வாங்கியவர்களைத்தான் சேரும். "வலது கை கொடுப்பதை இடது கை அறியக்கூடாது' என்று பெரியவர்கள் கூறுவது என்ன தெரியுமா...? இடது பக்கம் மனைவிக்குரியது. இதயமும் இடப்பக்கத்திலேயே உள்ளது. தர்மம், செய்வது மனைவிக்குத் தெரியக்கூடாது. அதை நினைவிலும் வைத்திருக்கலாகாது என்பதற்காகத்தான். இப்போதுள்ள பலர் கூட்டங்கூடிப் பெரிதாகச் சொல்லிய பின்பே

தானதர்மம் செய்கின்றனர். அத்துடன் பிறர் கொடுத்த பணத்தைத் தம் பணம் என்றும் கூறுகின்றனர். இன்று சமூக சேவை செய்வோர், பிறரிடம் சமூக சேவை செய்யவெனப் பெற்ற பணத்தில் தமது கருமங்களைப் பார்ப்பதையும், சொகுசு வாகனங்களில் பயணிப்பதையும், ஆடம்பரமாக வாழ்வதையும் காண்கிறோம்” என்று பெருமூச்சுவிட்டார்.

அஞ்சுவார்க்குப் பரிகாரமில்லை

முறைப்பாடு செய்யாத எந்தக் காரியத்திற்கும் ஒரு போதும் தீர்வு கிட்ட மாட்டாது. ஒருவர் தனது மனதில் உள்ளவற்றையோ அல்லது பிறரால் தீங்கு செய்யப்படுவதையோ உரியவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறிக் தீர்வு காணல் வேண்டும். அதற்குப் பயப்படுவனின் வாழ்க்கை என்றும் துன்பங்கள் நிறைந்தனவாகவே இருக்கும். இவ்வாறு சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த அரையனார் என்ற சமணப் புலவர் கூறியுள்ளார். அந்த மகா வாக்கியம் முக்காலங்களுக்கும் பொருந்தும். அத்துடன் உலகில் வாழும் அனைத்து மக்களுக்கும் பொருந்தும்.

முல்லைவனம் ஒரு பெரிய காடு. அதை அரசாண்ட சிங்கராசா அதை வடக்கு, தெற்கு, மேற்கு, கிழக்கு என நான்காகப் பிரித்து ஒவ்வொரு நிலப்பிரிவின் பொறுப்பையும் ஒவ்வொரு ஆளுனரிடம் கொடுத்திருந்தார்.

முல்லைவனத்தின் வடக்குப் பக்கமாக இருந்த நிலத்தின் ஆளுனர் எருமை. அது மிகவும் நல்ல பண்புகளை உடையது. தனக்குக் கீழ் வேலை செய்வோரை அன்புடன் நேசித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை உடனுக்குடன் செய்து வந்தது. வடக்கில் வாழும் ஒரு பன்றி விவசாயம் செய்து வந்தது. அதன் விவசாய நிலத்தில் பழமரங்கள் அதிகம் நின்றன. அதனால் அது பெரும் இலாபம் பெற்று வந்தது. அதற்குப் பதினாறு குட்டிகள். பன்றி தனது குட்டிகளை நல்ல முறையில் கற்பித்தது. அதனால் அவை அரச ஊழியர்களாக இருந்தன. பன்றி பயந்தசுபாவம் உடையது' எல்லோரையும் அன்புடன் நேசிப்பது' தனக்குத் தீங்கு செய்பவர்களையும் மன்னிப்பது.

பன்றியின் சுபாவத்தை அறிந்த அக்காட்டில் வாழும் யானை, பன்றியின் கமத்துக்குள் புகுந்து கனிகளைப் பறித்து உண்டு வந்தது. பின் கனிகளைப் பறித்து சென்று விற்பனை செய்தது. இதனால் பன்றிக்குப் பெரும்

நஷ்டமேற்பட்டது. பன்றி யானையிடம் சென்று “ஐயா, தயவு செய்து எனது கமத்தில் உள்ள கனிகளைப் பிடுங்காதீர்கள்” என்று தயவாகச் சொன்னது. பன்றியின் வார்த்தைகளைக் கேளாத யானை தொடர்ந்தும் கனிகளைப் பறித்து விற்பனை செய்து வந்தது.

இதை அறிந்த பன்றியின் நண்பனான குதிரை பன்றியின் வீட்டிற்கு வந்து “நண்பா! உனக்கு நேரும் தீமைகளைப் பற்றி முறைப்பாடு செய்யாவிட்டால் உனக்குத் தீர்வு கிடைக்கமாட்டாது. ஆளுநர் நல்லவர். அதைவிடச் சிங்கராசா நல்லவர். நீ இருவரில் ஒருவருக்கு முறையீடு செய்” என்றது.

அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பன்றியின் மூத்த மகன் சொன்னது “ஐயா, “அப்பா முறைப்பாடு செய்யாமல் பெரும் நட்டமடைகிறார். அதேபோல எமக்கு நேரும் அவலங்களையும் உரியவர்களிடம் முறைப்பாடு செய்யவிடுகிறாரில்லை. நான் காட்டிலுள்ள ஒரு மூன்றாம் தரப் பாடசாலையில் அதிபராக இருக்கிறேன். ஆனால் நான் அதிபர் தரம் ஒன்று”.

“பெரிய பாடசாலைகளில் அதிபர்களாக இருப்போர், கல்விப் பணிப்பாளர்களின் நண்பர்கள், உறவினர்கள் அவர்களுக்கு அதிபர் தரம் இல்லை. அவர்கள் ஆசிரியர் தரத்திலேயே உள்ளனர். ஆசிரியராக உள்ளவர்கள் பெரிய பெரிய பாடசாலைகளில் அதிபராக இருக்கும் போது அதிபரான நான் சிறிய பாடசாலையில் அதிபராக இருக்கிறேன். “இதை முறையிட அப்பா விடுகிறாரில்லை.”

பன்றியின் இரண்டாவது மகன் சொன்னது’ “நான் ஆரம்பக்கல்வி ஆசிரியர். கல்வியியலில் முதுதத்துவமணிப் பட்டம் பெற்றேன். ஆனால் ஆரம்பக்கல்வி ஆசிரிய ஆலோசகர்களாகவும், உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளராகவும் உள்ளவர்கள் கணிதம் அல்லது விஞ்ஞானம் அல்லது வர்த்தகம் படித்தவர்கள். நான் ஆளுனரிடம் முறையிடவும் அப்பா விடுகிறார் இல்லை”.

பன்றியின் மூன்றாவது மகன் சொன்னது’ “நான் பட்டதாரி ஆசிரியன். ஏழு வருடங்கள் ஒரே பாடசாலையில் கற்பித்தேன் என்று கூறி என்னை இடம்மாற்றி விட்டார்கள். ஆனால் பத்து வருடங்கள் சேவை செய்தவர்களை இடம் மாற்றும் செய்யவில்லை. அவர்கள்

செல்வாக்கு உள்ளவர்கள். கிழக்குக் காட்டில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களைத் தகுதியின்றி இடமாற்றம் செய்த போது அவர்கள் கொதித்தெழுந்து சிங்கராசாவுக்கு முறைப்பாடு செய்தனர். அதை நன்கு ஆராய்ந்த சிங்கராசா உண்மையான நிலையை உணர்ந்து அதிகாரிகளைத் தண்டித்தார். இதையெல்லாம் அப்பாவுக்குச் சொல்லியும் அவர் ஏற்கிறாரில்லை.”

“இதைவிடத் தேசிய பாடசாலைகளில் தரம் 5 புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியடையாத மாணவர்கள் கற்கிறார்கள், சித்தியடைந்த பலமாணவர்கள் சேர்க்கப்படவில்லை” என்றது.

இந்த நிலையை நீக்க எண்ணிய குதிரை, ஆளுனரிடஞ் சென்று அவைகளைக் கூறியது. அதைக் கேட்டு அதிச்சியடைந்த ஆளுனர் உடன் விசாரணைக்கு உத்தரவிட்டார். விசாரணையில் பல உண்மைகள் கண்டறியப்பட்டுத் தீர்வு காணப்பட்டது. இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் மிகமிக அருமையான பாடல் இது.

“செய்த கொடுமை உடையான் அதன் பயம்
எய்த உரையான் இடரினால் - எய்தி
மரிசாதியாயிருந்த மன்றஞ்சுவர்க்குப்
பரிகாரம் யாதொன்றும் இல்”

